Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τμήμα μείζονος συνθέσεως)

της 21ης Μαρτίου 2024*

«Προδικαστική παραπομπή – Κανονισμός (ΕΕ) 2019/1157 – Ενίσχυση της ασφάλειας των δελτίων ταυτότητας των πολιτών της Ευρωπαϊκής Ένωσης – Κύρος – Νομική βάση – Άρθρο 21, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ – Άρθρο 77, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ – Κανονισμός (ΕΕ) 2019/1157 – Άρθρο 3, παράγραφος 5 – Υποχρέωση των κρατών μελών να ενσωματώνουν στο μέσο αποθήκευσης των δελτίων ταυτότητας δύο δακτυλικά αποτυπώματα σε διαλειτουργικούς ψηφιακούς μορφοτύπους – Άρθρο 7 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης – Σεβασμός της ιδιωτικής και οικογενειακής ζωής – Άρθρο 8 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων – Προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα – Κανονισμός (ΕΕ) 2016/679 – Άρθρο 35 – Υποχρέωση διενέργειας εκτιμήσεως αντικτύπου σχετικά με την προστασία δεδομένων – Διατήρηση των διαχρονικών αποτελεσμάτων κανονισμού που κηρύσσεται ανίσχυρος»

Στην υπόθεση C-61/22,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, υποβληθείσα από το Verwaltungsgericht Wiesbaden (διοικητικό πρωτοδικείο Wiesbaden, Γερμανία) με απόφαση της 13ης Ιανουαρίου 2022, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο την 1η Φεβρουαρίου 2022, στο πλαίσιο της δίκης

RL

κατά

Landeshauptstadt Wiesbaden,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τμήμα μείζονος συνθέσεως),

συγκείμενο από τους K. Lenaerts, Πρόεδρο, L. Bay Larsen, Αντιπρόεδρο, A. Arabadjiev, A. Prechal, E. Regan (εισηγητή), T. von Danwitz, F. Biltgen και Z. Csehi, προέδρους τμήματος, J.-C. Bonichot, S. Rodin, Δ. Γρατσία, M. L. Arastey Sahún και M. Gavalec, δικαστές,

γενική εισαγγελέας: L. Medina

γραμματέας: D. Dittert, προϊστάμενος μονάδας,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 14ης Μαρτίου 2023,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

– ο RL, εκπροσωπούμενος από τον W. Achelpöhler, Rechtsanwalt,

– η Γερμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους J. Möller και P.-L. Krüger,

– η Βελγική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον P. Cottin και την A. Van Baelen, με τη συνδρομή του P. Wytinck, advocaat,

– η Ισπανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον L. Aguilera Ruiz,

– η Πολωνική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον B. Majczyna,

– το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, εκπροσωπούμενο από τις G. C. Bartram, P. López-Carceller και J. Rodrigues,

– το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εκπροσωπούμενο από τον M. França και τη Z. Šustr,

– η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τον H. Kranenborg, την E. Montaguti και τον I. Zaloguin,

αφού άκουσε τη γενική εισαγγελέα, που ανέπτυξε τις προτάσεις της κατά τη συνεδρίαση της 29ης Ιουνίου 2023,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά το κύρος του κανονισμού (ΕΕ) 2019/1157 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 20ής Ιουνίου 2019, για την ενίσχυση της ασφάλειας των δελτίων ταυτότητας των πολιτών της Ένωσης και των εγγράφων διαμονής που εκδίδονται για πολίτες της Ένωσης και τα μέλη των οικογενειών τους που ασκούν το δικαίωμα ελεύθερης κυκλοφορίας (ΕΕ 2019, L 188, σ. 67), και πιο συγκεκριμένα του άρθρου 3, παράγραφος 5, του ως άνω κανονισμού.

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ του RL και του Landeshauptstadt Wiesbaden (Δήμου Wiesbaden, πρωτεύουσας ομόσπονδου κράτους, Γερμανία) (στο εξής: Δήμος Wiesbaden), με αντικείμενο την απορριπτική απόφαση του δευτέρου επί της αιτήσεως του πρώτου για την έκδοση δελτίου ταυτότητας στο οποίο να μην ενσωματώνονται τα δακτυλικά του αποτυπώματα.

I. Το νομικό πλαίσιο

A. Το δίκαιο της Ένωσης

1. Ο κανονισμός 2019/1157

3 Οι αιτιολογικές σκέψεις 1, 2, 4, 5, 17 έως 21, 23, 26 έως 29, 32, 33, 36, 40 έως 42 και 46 του κανονισμού 2019/1157 έχουν ως εξής:

«(1) Η Συνθήκη για την Ευρωπαϊκή Ένωση (ΣΕΕ) επιδιώκει να διευκολύνει την ελεύθερη κυκλοφορία των προσώπων, διαφυλάσσοντας ταυτόχρονα την ασφάλεια και την προστασία των λαών της Ευρώπης, με την εγκαθίδρυση ενός χώρου ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης, σύμφωνα με τις διατάξεις της ΣΕΕ και της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΣΛΕΕ).

(2) Η ιθαγένεια της [Ευρωπαϊκής] Ένωσης παρέχει σε κάθε πολίτη της Ένωσης το δικαίωμα της ελεύθερης κυκλοφορίας, με την επιφύλαξη ορισμένων περιορισμών και όρων. Η οδηγία 2004/38/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου[, της 29ης Απριλίου 2004, σχετικά με το δικαίωμα των πολιτών της Ένωσης και των μελών των οικογενειών τους να κυκλοφορούν και να διαμένουν ελεύθερα στην επικράτεια των κρατών μελών, για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1612/68 και την κατάργηση των οδηγιών 64/221/ΕΟΚ, 68/360/ΕΟΚ, 72/194/ΕΟΚ, 73/148/ΕΟΚ, 75/34/ΕΟΚ, 75/35/ΕΟΚ, 90/364/ΕΟΚ, 90/365/ΕΟΚ και 93/96/ΕΟΚ (ΕΕ 2004, L 158, σ. 77)] πραγματώνει το δικαίωμα αυτό. Το άρθρο 45 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης) επίσης προβλέπει την ελευθερία κυκλοφορίας και διαμονής. Η ελεύθερη κυκλοφορία συνεπάγεται το δικαίωμα εξόδου από τα κράτη μέλη και εισόδου σε αυτά με ισχύον δελτίο ταυτότητας ή διαβατήριο.

[…]

(4) Η οδηγία [2004/38] προβλέπει ότι τα κράτη μέλη μπορούν να λαμβάνουν τα αναγκαία μέτρα προκειμένου να αρνούνται, να τερματίζουν ή να ανακαλούν οποιοδήποτε δικαίωμα αναγνωριζόμενο από την εν λόγω οδηγία, σε περίπτωση κατάχρησης δικαιώματος ή απάτης. Η πλαστογράφηση εγγράφων ή η παρουσίαση ψευδών περιστατικών ως πραγματικών όσον αφορά τους όρους που συνδέονται με το δικαίωμα διαμονής έχουν προσδιοριστεί ως τυπικές περιπτώσεις απάτης στο πλαίσιο της εν λόγω οδηγίας.

(5) Τα επίπεδα ασφάλειας των εθνικών δελτίων ταυτότητας που εκδίδουν τα κράτη μέλη, καθώς και των αδειών διαμονής για υπηκόους της Ένωσης που διαμένουν σε άλλο κράτος μέλος και για τα μέλη των οικογενειών τους, παρουσιάζουν μεταξύ τους σημαντικές διαφορές. Οι εν λόγω διαφορές αυξάνουν τον κίνδυνο παραποίησης και πλαστογράφησης εγγράφου και επίσης εγείρουν πρακτικές δυσκολίες για τους πολίτες, όταν επιθυμούν να ασκήσουν το δικαίωμα της ελεύθερης κυκλοφορίας. Τα στατιστικά στοιχεία του Δικτύου ανάλυσης κινδύνου σχετικά με την απάτη στα ευρωπαϊκά έγγραφα δείχνουν ότι οι περιπτώσεις πλαστών δελτίων ταυτότητας έχουν αυξηθεί με την πάροδο του χρόνου.

[…]

(17) Τα χαρακτηριστικά ασφάλειας είναι αναγκαία για να εξακριβωθεί η γνησιότητα ενός εγγράφου καθώς και η ταυτότητα ενός προσώπου. Η θέσπιση ελάχιστων προτύπων ασφάλειας και η ενσωμάτωση βιομετρικών δεδομένων στα δελτία ταυτότητας και τα δελτία διαμονής για τα μέλη της οικογένειας που δεν είναι υπήκοοι κράτους μέλους αποτελούν σημαντικά βήματα για να καταστεί ασφαλέστερη η χρήση τους στην Ένωση. Η συμπερίληψη αυτών των βιομετρικών αναγνωριστικών στοιχείων αναμένεται να δώσει τη δυνατότητα στους πολίτες της Ένωσης να επωφελούνται πλήρως από τα δικαιώματά τους στην ελεύθερη κυκλοφορία.

(18) Η αποθήκευση εικόνας προσώπου και δύο δακτυλικών αποτυπωμάτων (στο εξής: βιομετρικά δεδομένα) σε δελτία ταυτότητας και διαμονής, όπως ήδη προβλέπεται για τα βιομετρικά διαβατήρια και τις βιομετρικές άδειες διαμονής για τους υπηκόους τρίτων χωρών, αποτελεί κατάλληλο συνδυασμό αξιόπιστης εξακρίβωσης και επαλήθευσης της γνησιότητας της ταυτότητας με μειωμένο κίνδυνο απάτης, προκειμένου να επιτευχθεί ο σκοπός της ενίσχυσης της ασφάλειας των δελτίων ταυτότητας και διαμονής.

(19) Ως γενική πρακτική, τα κράτη μέλη θα πρέπει, για την επαλήθευση της γνησιότητας του εγγράφου και της ταυτότητας του κατόχου, να επαληθεύουν πρωτίστως την εικόνα προσώπου και, εφόσον είναι αναγκαίο για να επιβεβαιωθεί χωρίς αμφιβολία η γνησιότητα του εγγράφου και η ταυτότητα του κατόχου, τα κράτη μέλη θα πρέπει επίσης να επαληθεύουν τα δακτυλικά αποτυπώματα.

(20) Τα κράτη μέλη θα πρέπει να διασφαλίζουν ότι, σε περιπτώσεις κατά τις οποίες η επαλήθευση των βιομετρικών δεδομένων δεν επιβεβαιώνει τη γνησιότητα του εγγράφου ή την ταυτότητα του κατόχου του, διενεργείται υποχρεωτικός μη αυτόματος έλεγχος από ειδικευμένο προσωπικό.

(21) Ο παρών κανονισμός δεν παρέχει νομική βάση για τη δημιουργία ή τη διατήρηση βάσεων δεδομένων σε εθνικό επίπεδο για την αποθήκευση βιομετρικών δεδομένων στα κράτη μέλη, ζήτημα που εμπίπτει στο εθνικό δίκαιο το οποίο πρέπει να συμμορφώνεται με το δίκαιο της Ένωσης σχετικά με την προστασία των δεδομένων. Επίσης, ο παρών κανονισμός δεν παρέχει νομική βάση για τη δημιουργία ή τη διατήρηση κεντρικής βάσης δεδομένων σε επίπεδο Ένωσης.

[…]

(23) Οι προδιαγραφές του εγγράφου [του Διεθνούς Οργανισμού Πολιτικής Αεροπορίας] ICAO 9303 που εξασφαλίζουν διαλειτουργικότητα σε παγκόσμιο επίπεδο, μεταξύ άλλων σε σχέση με τη μηχαναγνωσιμότητα και τη χρήση οπτικού ελέγχου, θα πρέπει να λαμβάνονται υπόψη για τους σκοπούς του παρόντος κανονισμού.

[…]

(26) Τα κράτη μέλη θα πρέπει να εξασφαλίζουν ότι εφαρμόζονται κατάλληλες και αποτελεσματικές διαδικασίες συλλογής βιομετρικών αναγνωριστικών στοιχείων, και ότι οι εν λόγω διαδικασίες συνάδουν με τα δικαιώματα και τις αρχές που ορίζονται στον Χάρτη, στη Σύμβαση του Συμβουλίου της Ευρώπης για την προάσπιση των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών [που υπογράφηκε στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950] και στη Σύμβαση των Ηνωμένων Εθνών για τα δικαιώματα του παιδιού[, η οποία εγκρίθηκε από τη Γενική Συνέλευση των Ηνωμένων Εθνών στις

20 Νοεμβρίου 1989 (*Recueil des traités des Nations unies*, τόμος 1577, σ. 3) και τέθηκε σε ισχύ στις 2 Σεπτεμβρίου 1990]. Τα κράτη μέλη θα πρέπει να διασφαλίζουν ότι το βέλτιστο συμφέρον του παιδιού αποτελεί πρωταρχικό μέλημα καθ' όλη τη διάρκεια της διαδικασίας συλλογής. Προς τούτο, το ειδικευμένο προσωπικό θα πρέπει να λαμβάνει κατάλληλη κατάρτιση σχετικά με φιλικές προς το παιδί πρακτικές συλλογής βιομετρικών αναγνωριστικών στοιχείων.

(27) Αν προκύψουν δυσκολίες στη συλλογή των βιομετρικών αναγνωριστικών στοιχείων, τα κράτη μέλη θα πρέπει να εξασφαλίζουν ότι υφίστανται κατάλληλες διαδικασίες που σέβονται την αξιοπρέπεια του ενδιαφερομένου. Επομένως, θα πρέπει να λαμβάνονται υπόψη ειδικά ζητήματα που αφορούν το φύλο και τις ειδικές ανάγκες των παιδιών και των ευάλωτων ατόμων.

(28) Η θέσπιση ελάχιστων απαιτήσεων ασφάλειας και προδιαγραφών για τον μορφότυπο των δελτίων ταυτότητας θα πρέπει να επιτρέπει στα κράτη μέλη να βασίζονται στη γνησιότητα αυτών των εγγράφων όταν οι πολίτες της Ένωσης ασκούν το δικαίωμά τους στην ελεύθερη κυκλοφορία. Η θέσπιση ενισχυμένων προτύπων ασφάλειας θα πρέπει να παρέχει επαρκείς εγγυήσεις στις δημόσιες αρχές και τους ιδιωτικούς φορείς, ώστε να μπορούν να βασίζονται στη γνησιότητα των δελτίων ταυτότητας όταν χρησιμοποιούνται από τους πολίτες της Ένωσης για λόγους ταυτοποίησης.

(29) Ένα κοινό διακριτικό σήμα με τη μορφή του διψήφιου κωδικού χώρας του κράτους μέλους που εκδίδει το έγγραφο, τυπωμένο αρνητικά μέσα σε ένα μπλε παραλληλόγραμμο και περιβαλλόμενο από δώδεκα κίτρινα αστέρια, διευκολύνει τον οπτικό έλεγχο του εγγράφου, ιδίως όταν ο κάτοχος ασκεί το δικαίωμα ελεύθερης κυκλοφορίας.

[…]

(32) Τα κράτη μέλη θα πρέπει να λαμβάνουν όλα τα αναγκαία μέτρα για να εξασφαλίζουν ότι τα βιομετρικά δεδομένα ταυτοποιούν ορθά το πρόσωπο για το οποίο εκδίδεται δελτίο ταυτότητας. Προς τούτο, τα κράτη μέλη θα μπορούσαν να εξετάσουν το ενδεχόμενο να συλλέγουν τα βιομετρικά αναγνωριστικά στοιχεία, ιδίως την εικόνα προσώπου, μέσω ζωντανής εγγραφής από τις εθνικές αρχές που εκδίδουν δελτία ταυτότητας.

(33) Τα κράτη μέλη θα πρέπει να ανταλλάσσουν μεταξύ τους τις πληροφορίες που απαιτούνται για την πρόσβαση στις πληροφορίες που περιέχονται στο ασφαλές μέσο αποθήκευσης και την εξακρίβωση της γνησιότητάς τους και την επαλήθευσή τους. Οι μορφότυποι που χρησιμοποιούνται για το ασφαλές μέσο αποθήκευσης θα πρέπει να είναι διαλειτουργικοί, μεταξύ άλλων όσον αφορά τα αυτοματοποιημένα σημεία συνοριακής διέλευσης.

[…]

(36) Τα έγγραφα διαμονής που εκδίδονται για πολίτες της Ένωσης θα πρέπει να περιλαμβάνουν συγκεκριμένες πληροφορίες προκειμένου να διασφαλιστεί ότι αναγνωρίζονται ως τέτοια σε όλα τα κράτη μέλη. Αυτό αναμένεται να διευκολύνει την αναγνώριση της χρήσης του δικαιώματος του μετακινούμενου πολίτη της Ένωσης στην ελεύθερη κυκλοφορία καθώς και των δικαιωμάτων που συνεπάγεται η χρήση αυτή, αλλά η εναρμόνιση δεν θα πρέπει να υπερβαίνει τα ενδεικνυόμενα για την αντιμετώπιση των αδυναμιών των σημερινών

εγγράφων. Τα κράτη μέλη είναι ελεύθερα να επιλέξουν τον μορφότυπο με τον οποίο εκδίδουν τα εν λόγω έγγραφα και θα μπορούσαν να τα εκδίδουν με μορφότυπο που τηρεί τις προδιαγραφές του εγγράφου ICAO 9303.

[…]

(40) Ο κανονισμός (ΕΕ) 2016/679 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου[, της 27ης Απριλίου 2016, για την προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και για την ελεύθερη κυκλοφορία των δεδομένων αυτών και την κατάργηση της οδηγίας 95/46/ΕΚ (Γενικός Κανονισμός για την Προστασία Δεδομένων) (ΕΕ 2016, L 119, σ. 1, στο εξής: ΓΚΠΔ)] εφαρμόζεται όσον αφορά την επεξεργασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα στο πλαίσιο της εφαρμογής του παρόντος κανονισμού. Είναι αναγκαίο να διευκρινιστούν περαιτέρω οι εγγυήσεις που εφαρμόζονται για την επεξεργασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, και ιδίως των ευαίσθητων δεδομένων όπως τα βιομετρικά δεδομένα. Τα υποκείμενα των δεδομένων θα πρέπει να ενημερώνονται ότι στα έγγραφά τους υπάρχει μέσο αποθήκευσης που περιέχει τα βιομετρικά δεδομένα τους και είναι προσβάσιμο χωρίς επαφή, καθώς και να γνωρίζουν όλες τις περιπτώσεις κατά τις οποίες χρησιμοποιούνται τα δεδομένα που περιέχονται στο δελτίο ταυτότητας και τα έγγραφα διαμονής τους. Σε κάθε περίπτωση, τα υποκείμενα των δεδομένων θα πρέπει να έχουν πρόσβαση στα προσωπικά δεδομένα που αποτελούν αντικείμενο επεξεργασίας στα δελτία ταυτότητας και τα έγγραφα διαμονής τους και θα πρέπει να έχουν το δικαίωμα διόρθωσής τους με την έκδοση νέου εγγράφου, σε περίπτωση που τα εν λόγω δεδομένα είναι εσφαλμένα ή ελλιπή. Το μέσο αποθήκευσης θα πρέπει να είναι εξαιρετικά ασφαλές και να προστατεύει αποτελεσματικά από μη εξουσιοδοτημένη πρόσβαση τα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα που αποθηκεύονται σε αυτό.

(41) Τα κράτη μέλη θα πρέπει να είναι υπεύθυνα για την ορθή επεξεργασία των βιομετρικών δεδομένων, από τη συλλογή τους μέχρι την ενσωμάτωσή τους στο υψηλής ασφάλειας μέσο αποθήκευσης, σύμφωνα με τον [ΓΚΠΔ].

(42) Τα κράτη μέλη θα πρέπει να επιδεικνύουν ιδιαίτερη προσοχή όταν συνεργάζονται με εξωτερικό πάροχο υπηρεσιών. Η εν λόγω συνεργασία δεν θα πρέπει να αποκλείει καμία ευθύνη του κράτους μέλους που απορρέει από το ενωσιακό ή το εθνικό δίκαιο για παραβάσεις των υποχρεώσεων που αφορούν δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα.

[…]

(46) Δεδομένου ότι οι στόχοι του παρόντος κανονισμού, ήτοι η βελτίωση της ασφάλειας και η διευκόλυνση της άσκησης των δικαιωμάτων στην ελεύθερη κυκλοφορία των πολιτών της Ένωσης και των μελών των οικογενειών τους δεν μπορούν να επιτευχθούν επαρκώς από τα κράτη μέλη, μπορούν όμως, λόγω της κλίμακας και των αποτελεσμάτων της σχετικής δράσης, να επιτευχθούν καλύτερα σε ενωσιακό επίπεδο, η Ένωση μπορεί να λάβει μέτρα σύμφωνα με την αρχή της επικουρικότητας, όπως διατυπώνεται στο άρθρο 5 [ΣΕΕ]. Σύμφωνα με την αρχή της αναλογικότητας, που διατυπώνεται στο ίδιο άρθρο, ο παρών κανονισμός δεν υπερβαίνει τα αναγκαία για την επίτευξη των στόχων αυτών.»

4 Το άρθρο 1 του κανονισμού 2019/1157 επιγράφεται «Αντικείμενο» και ορίζει τα εξής:

«Ο παρών κανονισμός ενισχύει τα πρότυπα ασφάλειας τα οποία εφαρμόζονται στα δελτία ταυτότητας που εκδίδουν τα κράτη μέλη για τους υπηκόους τους και στα έγγραφα διαμονής που εκδίδουν τα

κράτη μέλη για τους πολίτες της Ένωσης και τα μέλη των οικογενειών τους κατά την άσκηση του δικαιώματός τους στην ελεύθερη κυκλοφορία εντός της Ένωσης.»

5 Το άρθρο 2 του κανονισμού 2019/1157 φέρει τον τίτλο «Πεδίο εφαρμογής» και ορίζει τα εξής:

«Ο παρών κανονισμός εφαρμόζεται:

α) δελτία ταυτότητας που εκδίδονται από τα κράτη μέλη για τους υπηκόους τους, όπως αναφέρεται στο άρθρο 4 παράγραφος 3 της οδηγίας [2004/38]·

Ο παρών κανονισμός δεν εφαρμόζεται σε έγγραφα ταυτοποίησης που εκδίδονται σε προσωρινή βάση με διάρκεια ισχύος μικρότερη από έξι μήνες.

β) βεβαιώσεις εγγραφής που έχουν εκδοθεί σύμφωνα με το άρθρο 8 της οδηγίας [2004/38] για τους πολίτες της Ένωσης οι οποίοι διαμένουν για περίοδο μεγαλύτερη των τριών μηνών σε κράτος μέλος υποδοχής, και έγγραφα πιστοποίησης μόνιμης διαμονής που εκδίδονται σύμφωνα με το άρθρο 19 της οδηγίας [2004/38] για τους πολίτες της Ένωσης μετά από αίτηση·

γ) δελτία διαμονής που εκδίδονται σύμφωνα με το άρθρο 10 της οδηγίας [2004/38] για μέλη της οικογένειας πολιτών της Ένωσης τα οποία δεν είναι υπήκοοι κράτους μέλους, και δελτία μόνιμης διαμονής που εκδίδονται σύμφωνα με το άρθρο 20 της οδηγίας [2004/38] για μέλη της οικογένειας πολιτών της Ένωσης τα οποία δεν είναι υπήκοοι κράτους μέλους.»

6 Το άρθρο 3 του κανονισμού 2019/1157 τιτλοφορείται «Πρότυπα ασφάλειας/μορφότυπος/προδιαγραφές» και προβλέπει στις παραγράφους 5 έως 7 και 10 τα εξής:

«5. Τα δελτία ταυτότητας περιλαμβάνουν μέσο αποθήκευσης υψηλής ασφάλειας το οποίο περιέχει βιομετρικά δεδομένα που συνίστανται σε εικόνα του προσώπου του κατόχου του δελτίου και δύο δακτυλικά αποτυπώματα σε ψηφιακούς μορφοτύπους. Για τη λήψη των βιομετρικών αναγνωριστικών στοιχείων, τα κράτη μέλη εφαρμόζουν τις τεχνικές προδιαγραφές που θεσπίζονται με την εκτελεστική απόφαση C (2018) 7767 της Επιτροπής[, της 30ής Νοεμβρίου 2018, για τον καθορισμό των τεχνικών προδιαγραφών των αδειών διαμονής ενιαίου τύπου για τους υπηκόους τρίτων χωρών και την κατάργηση της απόφασης C(2002)3069].

6. Το μέσο αποθήκευσης διαθέτει επαρκή χωρητικότητα και ικανότητα προκειμένου να διασφαλίζεται η ακεραιότητα, η γνησιότητα και η εμπιστευτικότητα των δεδομένων. Τα δεδομένα που αποθηκεύονται είναι προσβάσιμα χωρίς επαφή και ασφαλισμένα όπως προβλέπεται στην εκτελεστική απόφαση C(2018)7767. Τα κράτη μέλη ανταλλάσσουν τις πληροφορίες που απαιτούνται για την εξακρίβωση της γνησιότητας του μέσου αποθήκευσης και για την πρόσβαση στα βιομετρικά δεδομένα που αναφέρονται στην παράγραφο 5 και την επαλήθευσή τους.

7. Τα παιδιά κάτω των 12 ετών μπορούν να απαλλαγούν από την υποχρέωση παροχής δακτυλικών αποτυπωμάτων.

Τα παιδιά κάτω των 6 ετών απαλλάσσονται από την υποχρέωση παροχής δακτυλικών αποτυπωμάτων.

Τα πρόσωπα που αδυνατούν να δώσουν δακτυλικά αποτυπώματα για σωματικούς λόγους απαλλάσσονται από την υποχρέωση παροχής δακτυλικών αποτυπωμάτων.

[…]

10. Αν τα κράτη μέλη αποθηκεύουν στα δελτία ταυτότητας δεδομένα για ηλεκτρονικές υπηρεσίες όπως η ηλεκτρονική διακυβέρνηση και οι ηλεκτρονικές επιχειρηματικές δραστηριότητες, τα εν λόγω εθνικά δεδομένα πρέπει να είναι φυσικά ή λογικά διαχωρισμένα από τα βιομετρικά δεδομένα που αναφέρονται στην παράγραφο 5.»

7 Το άρθρο 5 του κανονισμού 2019/1157 επιγράφεται «Σταδιακή κατάργηση» και έχει ως εξής:

«1. Δελτία ταυτότητας που δεν πληρούν τις προϋποθέσεις του άρθρου 3 παύουν να ισχύουν κατά τη λήξη τους ή το αργότερο στις 3 Αυγούστου 2031, ανάλογα με το ποια ημερομηνία είναι προγενέστερη.

2. Κατά παρέκκλιση της παραγράφου 1:

α) τα δελτία ταυτότητας που […] δεν περιλαμβάνουν λειτουργική MRZ, όπως ορίζεται στην παράγραφο 3, παύουν να ισχύουν κατά τη λήξη τους ή το αργότερο στις 3 Αυγούστου 2026, ανάλογα με το ποια ημερομηνία είναι προγενέστερη·

[…]

3. Για τους σκοπούς της παραγράφου 2, ως λειτουργική MRZ νοείται:

α) μια μηχαναγνώσιμη ζώνη σύμφωνα με το μέρος 3 του εγγράφου ICAO 9303· ή

β) κάθε άλλη μηχαναγνώσιμη ζώνη για την οποία το κράτος μέλος έκδοσης κοινοποιεί τους κανόνες που απαιτούνται για την ανάγνωση και την απεικόνιση των πληροφοριών που περιέχονται σε αυτήν, εκτός εάν ένα κράτος μέλος κοινοποιήσει στην [Ευρωπαϊκή] Επιτροπή, έως [τις 2] Αυγούστου 2021, ότι δεν διαθέτει την ικανότητα ανάγνωσης και απεικόνισης των εν λόγω πληροφοριών.

[…]»

8 Το άρθρο 6 του κανονισμού 2019/1157 φέρει τον τίτλο «Ελάχιστες πληροφορίες που πρέπει να αναφέρονται» και ορίζει στο πρώτο εδάφιο τα εξής:

«Τα έγγραφα διαμονής, όταν εκδίδονται από τα κράτη μέλη για τους πολίτες της Ένωσης, αναφέρουν τουλάχιστον τα ακόλουθα:

[…]

στ) τις πληροφορίες που πρέπει να περιλαμβάνονται στις βεβαιώσεις εγγραφής και στα έγγραφα που πιστοποιούν τη μόνιμη διαμονή, τα οποία εκδίδονται σύμφωνα με τα άρθρα 8 και 19 της οδηγίας [2004/38], αντίστοιχα·

[…]».

9 Το άρθρο 10 του κανονισμού 2019/1157 τιτλοφορείται «Συλλογή βιομετρικών αναγνωριστικών στοιχείων» και προβλέπει τα εξής:

«1. Η συλλογή βιομετρικών αναγνωριστικών στοιχείων διενεργείται μόνον από ειδικευμένο και δεόντως εξουσιοδοτημένο προσωπικό, το οποίο ορίζεται από τις αρχές που είναι αρμόδιες για την έκδοση δελτίων ταυτότητας ή δελτίων διαμονής, και με σκοπό την ενσωμάτωσή τους στο υψηλής ασφάλειας μέσο αποθήκευσης που προβλέπεται στο άρθρο 3 παράγραφος 5 για τα δελτία ταυτότητας και στο άρθρο 7 παράγραφος 1 για τα δελτία διαμονής. Κατά παρέκκλιση της πρώτης περιόδου, η λήψη δακτυλικών αποτυπωμάτων διενεργείται αποκλειστικά από ειδικευμένο και δεόντως εξουσιοδοτημένο προσωπικό των εν λόγω αρχών, με εξαίρεση την περίπτωση αιτήσεων που υποβάλλονται στις διπλωματικές και προξενικές αρχές του κράτους μέλους.

Προκειμένου να διασφαλιστεί η συνοχή των βιομετρικών αναγνωριστικών στοιχείων με την ταυτότητα του αιτούντος, ο αιτών εμφανίζεται αυτοπροσώπως τουλάχιστον μία φορά κατά τη διαδικασία έκδοσης για κάθε αίτηση.

2. Τα κράτη μέλη εξασφαλίζουν ότι εφαρμόζονται κατάλληλες και αποτελεσματικές διαδικασίες συλλογής βιομετρικών αναγνωριστικών στοιχείων, και ότι οι διαδικασίες αυτές συνάδουν με τα δικαιώματα και τις αρχές που ορίζονται στον Χάρτη, στη Σύμβαση για την προάσπιση των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών, και στη Σύμβαση των Ηνωμένων Εθνών για τα δικαιώματα του παιδιού.

Σε περίπτωση ανάκυψης δυσκολιών στη συλλογή των βιομετρικών αναγνωριστικών στοιχείων, τα κράτη μέλη εξασφαλίζουν ότι εφαρμόζονται κατάλληλες διαδικασίες που διασφαλίζουν την προστασία της αξιοπρέπειας του ενδιαφερομένου.

3. Εκτός εάν απαιτείται με σκοπό την επεξεργασία σύμφωνα με το ενωσιακό και το εθνικό δίκαιο, τα βιομετρικά αναγνωριστικά στοιχεία που αποθηκεύονται με σκοπό την εξατομίκευση των δελτίων ταυτότητας ή των εγγράφων διαμονής φυλάσσονται με τρόπο υψηλής ασφάλειας και μόνον έως την ημερομηνία παραλαβής του εγγράφου και, σε κάθε περίπτωση, όχι για περίοδο μεγαλύτερη από 90 ημέρες από την ημερομηνία έκδοσης του εν λόγω εγγράφου. Μετά την παρέλευση της περιόδου αυτής, τα εν λόγω βιομετρικά αναγνωριστικά στοιχεία διαγράφονται αμέσως ή καταστρέφονται.»

10 Το άρθρο 11 του κανονισμού 2019/1157 επιγράφεται «Προστασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα» και ορίζει στις παραγράφους 4 και 6 τα εξής:

«4. Η συνεργασία με εξωτερικούς παρόχους υπηρεσιών δεν αποκλείει καμία ευθύνη στο μέρος του κράτους μέλους που μπορεί που απορρέει από το ενωσιακό ή το εθνικό δίκαιο για παραβάσεις υποχρεώσεων που αφορούν δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα.

[…]

6. Τα βιομετρικά δεδομένα που αποθηκεύονται στο μέσο αποθήκευσης των δελτίων ταυτότητας και των εγγράφων διαμονής χρησιμοποιούνται μόνο σύμφωνα με το ενωσιακό και το εθνικό δίκαιο, από δεόντως εξουσιοδοτημένο προσωπικό των αρμόδιων εθνικών αρχών και οργανισμών της Ένωσης, με σκοπό την εξακρίβωση:

α) της γνησιότητας του δελτίου ταυτότητας ή του εγγράφου διαμονής,

β) της ταυτότητας του κατόχου μέσω άμεσα διαθέσιμων συγκρίσιμων χαρακτηριστικών στις περιπτώσεις που είναι υποχρεωτική διά νόμου η επίδειξη δελτίου ταυτότητας ή εγγράφου διαμονής.»

11 Το άρθρο 14 του κανονισμού 2019/1157 φέρει τον τίτλο «Πρόσθετες τεχνικές προδιαγραφές» και ορίζει στις παραγράφους 1 και 2 τα εξής:

«1. Προκειμένου να εξασφαλιστεί, κατά περίπτωση, ότι τα δελτία ταυτότητας και τα έγγραφα διαμονής που αναφέρονται στο άρθρο 2 στοιχεία α) και γ) συμμορφώνονται με τα μελλοντικά ελάχιστα πρότυπα ασφάλειας, η Επιτροπή θεσπίζει, μέσω εκτελεστικών πράξεων, πρόσθετες τεχνικές προδιαγραφές όσον αφορά τα ακόλουθα:

α) πρόσθετα χαρακτηριστικά και απαιτήσεις ασφάλειας, συμπεριλαμβανομένων ενισχυμένων προτύπων για την καταπολέμηση της πλαστογράφησης, απομίμησης και παραποίησης·

β) τεχνικές προδιαγραφές για το μέσο αποθήκευσης των βιομετρικών στοιχείων που αναφέρονται στο άρθρο 3 παράγραφος 5 και τη διασφάλισή τους, συμπεριλαμβανομένων της αποτροπής μη εξουσιοδοτημένης πρόσβασης και της διευκόλυνσης του ελέγχου εγκυρότητας·

γ) απαιτήσεις για την ποιότητα και τα κοινά τεχνικά πρότυπα όσον αφορά την εικόνα προσώπου και τα δακτυλικά αποτυπώματα.

Οι εν λόγω εκτελεστικές πράξεις εκδίδονται σύμφωνα με τη διαδικασία εξέτασης στην οποία παραπέμπει το άρθρο 15 παράγραφος 2.

2. Σύμφωνα με τη διαδικασία του άρθρου 15 παράγραφος 2, ενδέχεται να αποφασιστεί ότι οι προδιαγραφές που αναφέρονται στο παρόν άρθρο πρέπει να είναι απόρρητες και δεν πρέπει να δημοσιεύονται. […]»

2. Ο ΓΚΠΔ

12 Η αιτιολογική σκέψη 51 του ΓΚΠΔ έχει ως εξής:

«Δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα τα οποία είναι εκ φύσεως ιδιαίτερα ευαίσθητα σε σχέση με θεμελιώδη δικαιώματα και ελευθερίες χρήζουν ειδικής προστασίας, καθότι το πλαίσιο της επεξεργασίας τους θα μπορούσε να δημιουργήσει σημαντικούς κινδύνους για τα θεμελιώδη δικαιώματα και τις ελευθερίες. […] Η επεξεργασία φωτογραφιών δεν θα πρέπει συστηματικά να θεωρείται ότι είναι επεξεργασία ειδικών κατηγοριών δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, καθώς αυτές καλύπτονται από τον ορισμό των βιομετρικών δεδομένων μόνο σε περίπτωση επεξεργασίας μέσω ειδικών τεχνικών μέσων που επιτρέπουν την αδιαμφισβήτητη ταυτοποίηση ή επαλήθευση της ταυτότητας ενός φυσικού προσώπου. Τέτοια δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα δεν θα πρέπει να υποβάλλονται σε επεξεργασία, εκτός εάν η επεξεργασία επιτρέπεται σε ειδικές περιπτώσεις που προβλέπονται στον παρόντα κανονισμό, λαμβάνοντας υπόψη ότι το δίκαιο των κρατών μελών μπορεί να προβλέπει ειδικές διατάξεις για την προστασία των δεδομένων, προκειμένου να προσαρμόζεται η εφαρμογή των κανόνων του παρόντος κανονισμού λόγω συμμόρφωσης προς νομική υποχρέωση ή λόγω εκπλήρωσης καθήκοντος που εκτελείται προς το δημόσιο συμφέρον ή κατά την άσκηση δημόσιας εξουσίας που έχει ανατεθεί στον υπεύθυνο επεξεργασίας. Εκτός από τις ειδικές απαιτήσεις στις οποίες υπάγεται η εν λόγω επεξεργασία, θα πρέπει να εφαρμόζονται οι γενικές αρχές και οι λοιποί κανόνες του παρόντος κανονισμού, ιδίως σε ό,τι αφορά τους όρους νόμιμης επεξεργασίας. Παρεκκλίσεις από τη γενική απαγόρευση

επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που υπάγονται στις εν λόγω ειδικές κατηγορίες θα πρέπει να προβλέπονται ρητώς, μεταξύ άλλων, σε περίπτωση ρητής συγκατάθεσης του υποκειμένου των δεδομένων ή όταν πρόκειται για ειδικές ανάγκες […]».

13 Το άρθρο 4 του ΓΚΠΔ τιτλοφορείται «Ορισμοί» και έχει ως εξής:

«Για τους σκοπούς του παρόντος κανονισμού νοούνται ως:

[…]

2) “επεξεργασία”: κάθε πράξη ή σειρά πράξεων που πραγματοποιείται με ή χωρίς τη χρήση αυτοματοποιημένων μέσων, σε δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα ή σε σύνολα δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, όπως η συλλογή, η καταχώριση, η οργάνωση, η διάρθρωση, η αποθήκευση, η προσαρμογή ή η μεταβολή, η ανάκτηση, η αναζήτηση πληροφοριών, η χρήση, η κοινολόγηση με διαβίβαση, η διάδοση ή κάθε άλλη μορφή διάθεσης, η συσχέτιση ή ο συνδυασμός, ο περιορισμός, η διαγραφή ή η καταστροφή,

[…]

7) “υπεύθυνος επεξεργασίας”: το φυσικό ή νομικό πρόσωπο, η δημόσια αρχή, η υπηρεσία ή άλλος φορέας που, μόνα ή από κοινού με άλλα, καθορίζουν τους σκοπούς και τον τρόπο της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα· όταν οι σκοποί και ο τρόπος της επεξεργασίας αυτής καθορίζονται από το δίκαιο της Ένωσης ή το δίκαιο κράτους μέλους, ο υπεύθυνος επεξεργασίας ή τα ειδικά κριτήρια για τον διορισμό του μπορούν να προβλέπονται από το δίκαιο της Ένωσης ή το δίκαιο κράτους μέλους,

[…]».

14 Το άρθρο 9 του ΓΚΠΔ επιγράφεται «Επεξεργασία ειδικών κατηγοριών δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα» και προβλέπει στην παράγραφο 1 τα εξής:

«Απαγορεύεται η επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που αποκαλύπτουν τη φυλετική ή εθνοτική καταγωγή, τα πολιτικά φρονήματα, τις θρησκευτικές ή φιλοσοφικές πεποιθήσεις ή τη συμμετοχή σε συνδικαλιστική οργάνωση, καθώς και η επεξεργασία γενετικών δεδομένων, βιομετρικών δεδομένων με σκοπό την αδιαμφισβήτητη ταυτοποίηση προσώπου, δεδομένων που αφορούν την υγεία ή δεδομένων που αφορούν τη σεξουαλική ζωή φυσικού προσώπου ή τον γενετήσιο προσανατολισμό.»

15 Το άρθρο 35 του ΓΚΠΔ φέρει τον τίτλο «Εκτίμηση αντικτύπου σχετικά με την προστασία δεδομένων» και ορίζει στις παραγράφους 1, 3 και 10 τα εξής:

«1. Όταν ένα είδος επεξεργασίας, ιδίως με χρήση νέων τεχνολογιών και συνεκτιμώντας τη φύση, το πεδίο εφαρμογής, το πλαίσιο και τους σκοπούς της επεξεργασίας, ενδέχεται να επιφέρει υψηλό κίνδυνο για τα δικαιώματα και τις ελευθερίες των φυσικών προσώπων, ο υπεύθυνος επεξεργασίας διενεργεί, πριν από την επεξεργασία, εκτίμηση των επιπτώσεων των σχεδιαζόμενων πράξεων επεξεργασίας στην προστασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα. Σε μία εκτίμηση μπορεί να εξετάζεται ένα σύνολο παρόμοιων πράξεων επεξεργασίας οι οποίες ενέχουν παρόμοιους υψηλούς κινδύνους.

[…]

3. Η αναφερόμενη στην παράγραφο 1 εκτίμηση αντικτύπου σχετικά με την προστασία δεδομένων απαιτείται ιδίως στην περίπτωση:

α) συστηματικής και εκτενούς αξιολόγησης προσωπικών πτυχών σχετικά με φυσικά πρόσωπα, η οποία βασίζεται σε αυτοματοποιημένη επεξεργασία, περιλαμβανομένης της κατάρτισης προφίλ, και στην οποία βασίζονται αποφάσεις που παράγουν έννομα αποτελέσματα σχετικά με το φυσικό πρόσωπο ή ομοίως επηρεάζουν σημαντικά το φυσικό πρόσωπο,

β) μεγάλης κλίμακας επεξεργασίας των ειδικών κατηγοριών δεδομένων που αναφέρονται στο άρθρο 9 παράγραφος 1 ή δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που αφορούν ποινικές καταδίκες και αδικήματα που αναφέρονται στο άρθρο 10 ή

γ) συστηματικής παρακολούθησης δημοσίως προσβάσιμου χώρου σε μεγάλη κλίμακα.

[…]

10. Όταν η επεξεργασία δυνάμει του άρθρου 6 παράγραφος 1 στοιχείο γ) ή ε) έχει νομική βάση στο δίκαιο της Ένωσης ή στο δίκαιο του κράτους μέλους στο οποίο υπόκειται ο υπεύθυνος επεξεργασίας, το εν λόγω δίκαιο ρυθμίζει την εκάστοτε συγκεκριμένη πράξη επεξεργασίας ή σειρά πράξεων και έχει διενεργηθεί ήδη εκτίμηση αντικτύπου σχετικά με την προστασία δεδομένων ως μέρος γενικής εκτίμησης αντικτύπου στο πλαίσιο της έγκρισης της εν λόγω νομικής βάσης, οι παράγραφοι 1 έως 7 δεν εφαρμόζονται, εκτός εάν τα κράτη μέλη κρίνουν απαραίτητη τη διενέργεια της εν λόγω εκτίμησης πριν από τις δραστηριότητες επεξεργασίας.»

3. Ο κανονισμός (ΕΕ) 2016/399

16 Το άρθρο 8 του κανονισμού (ΕΕ) 2016/399 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 9ης Μαρτίου 2016, περί κώδικα της Ένωσης σχετικά με το καθεστώς διέλευσης προσώπων από τα σύνορα (κώδικας συνόρων του Σένγκεν) (ΕΕ 2016, L 77, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΕ) 2017/458 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 15ης Μαρτίου 2017 (ΕΕ 2017, L 74, σ. 1), προβλέπει στις παραγράφους 1 και 2 τα εξής:

«1. Η διασυνοριακή κυκλοφορία στα εξωτερικά σύνορα υπόκειται σε ελέγχους εκ μέρους των συνοριοφυλάκων, οι οποίοι διεξάγονται σύμφωνα με το παρόν κεφάλαιο.

[…]

2. Κατά την είσοδο και κατά την έξοδο, τα πρόσωπα που απολαύουν του δικαιώματος της ελεύθερης κυκλοφορίας σύμφωνα με το δίκαιο της Ένωσης υπόκεινται στους ακόλουθους ελέγχους:

α) εξακρίβωση της ταυτότητας και της ιθαγένειας του προσώπου και της γνησιότητας και της ισχύος του ταξιδιωτικού εγγράφου για τη διέλευση των συνόρων, μεταξύ άλλων με αναζήτηση στοιχείων στις οικείες βάσεις δεδομένων […]

β) εξακρίβωση ότι ένα πρόσωπο που απολαύει του δικαιώματος ελεύθερης κυκλοφορίας σύμφωνα με το δίκαιο της Ένωσης δεν θεωρείται απειλή για τη δημόσια τάξη, την εσωτερική ασφάλεια, τη δημόσια υγεία ή τις διεθνείς σχέσεις κράτους μέλους […]

Σε περίπτωση αμφιβολίας ως προς τη γνησιότητα του ταξιδιωτικού εγγράφου ή την ταυτότητα του κατόχου του, γίνεται εξακρίβωση τουλάχιστον ενός από τα βιομετρικά αναγνωριστικά στοιχεία που είναι ενσωματωμένα στα διαβατήρια και τα ταξιδιωτικά έγγραφα τα οποία εκδίδονται σύμφωνα με τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 2252/2004 [του Συμβουλίου, της 13ης Δεκεμβρίου 2004, σχετικά με την καθιέρωση προτύπων για τα χαρακτηριστικά ασφαλείας και τη χρήση βιομετρικών στοιχείων στα διαβατήρια και τα ταξιδιωτικά έγγραφα των κρατών μελών (ΕΕ 2004, L 385, σ. 1)]. Όπου είναι δυνατόν, η εν λόγω εξακρίβωση διενεργείται επίσης και για ταξιδιωτικά έγγραφα που δεν καλύπτονται από τον εν λόγω κανονισμό.

[…]»

4. Η οδηγία 2004/38

17 Το άρθρο 4 της οδηγίας 2004/38 τιτλοφορείται «Δικαίωμα εξόδου» και ορίζει στις παραγράφους 1 και 3 τα εξής:

«1. Με την επιφύλαξη των διατάξεων επί των ταξιδιωτικών εγγράφων που ισχύουν για τους εθνικούς συνοριακούς ελέγχους, όλοι οι πολίτες της Ένωσης οι οποίοι φέρουν ισχύον δελτίο ταυτότητας ή διαβατήριο καθώς και τα μέλη της οικογενείας τους, που δεν είναι υπήκοοι κράτους μέλους, τα οποία φέρουν ισχύον διαβατήριο, έχουν το δικαίωμα να εγκαταλείπουν το έδαφος κράτους μέλους προκειμένου να μεταβούν σε άλλο κράτος μέλος.

[…]

3. Τα κράτη μέλη, ενεργώντας σύμφωνα με το δίκαιό τους, εκδίδουν ή ανανεώνουν στους υπηκόους τους δελτίο ταυτότητας ή διαβατήριο που αναγράφει την ιθαγένειά τους.»

18 Το άρθρο 5 της οδηγίας 2004/38 επιγράφεται «Δικαίωμα εισόδου» και προβλέπει στην παράγραφο 1 τα εξής:

«Με την επιφύλαξη των διατάξεων επί των ταξιδιωτικών εγγράφων που ισχύουν για τους εθνικούς συνοριακούς ελέγχους, τα κράτη μέλη επιτρέπουν την είσοδο στην επικράτειά τους σε κάθε πολίτη της Ένωσης ο οποίος φέρει ισχύον δελτίο ταυτότητας ή διαβατήριο, καθώς επίσης και στα μέλη της οικογένειας που δεν είναι υπήκοοι κράτους μέλους, εφόσον φέρουν ισχύον διαβατήριο.

Καμία θεώρηση εισόδου ή άλλη ισοδύναμη διατύπωση δεν επιβάλλεται στους πολίτες της Ένωσης.»

19 Το άρθρο 6 της οδηγίας 2004/38 φέρει τον τίτλο «Δικαίωμα διαμονής έως τρεις μήνες» και έχει ως εξής:

«1. Οι πολίτες της Ένωσης έχουν δικαίωμα διαμονής στην επικράτεια άλλου κράτους μέλους για χρονικό διάστημα έως τρεις μήνες χωρίς κανένα όρο ή διατύπωση πέραν της απαίτησης κατοχής ισχύοντος δελτίου ταυτότητας ή διαβατηρίου.

2. Οι διατάξεις της παραγράφου 1 εφαρμόζονται και στα μέλη της οικογένειας που είναι κάτοχοι ισχύοντος διαβατηρίου, δεν είναι υπήκοοι κράτους μέλους και συνοδεύουν ή πηγαίνουν να συναντήσουν τον πολίτη της Ένωσης.»

20 Το άρθρο 8 της οδηγίας 2004/38 τιτλοφορείται «Διοικητικές διατυπώσεις για τους πολίτες της Ένωσης» και προβλέπει στις παραγράφους 1 και 3 τα εξής:

«1. Με την επιφύλαξη του άρθρου 5 παράγραφος 5 το κράτος μέλος υποδοχής μπορεί να απαιτεί από τους πολίτες της Ένωσης να εγγράφονται από τις αρμόδιες αρχές για τα διαστήματα παραμονής που υπερβαίνουν τους τρεις μήνες.

[…]

3. Για να χορηγήσουν βεβαίωση εγγραφής, τα κράτη μέλη μπορούν μόνο να απαιτούν:

– από τους πολίτες της Ένωσης για τους οποίους έχει εφαρμογή το άρθρο 7 παράγραφος 1 στοιχείο α), να προσκομίζουν ισχύον δελτίο ταυτότητας ή διαβατήριο, βεβαίωση πρόσληψης από τον εργοδότη ή πιστοποιητικό απασχόλησης ή απόδειξη ότι είναι μη μισθωτοί,

– από τους πολίτες της Ένωσης για τους οποίους έχει εφαρμογή το άρθρο 7 παράγραφος 1 στοιχείο β) να προσκομίζουν ισχύον δελτίο ταυτότητας ή διαβατήριο και να παρέχουν απόδειξη ότι πληρούν τους όρους που καθορίζονται στο άρθρο 7 παράγραφος 1 στοιχείο β),

– από τους πολίτες της Ένωσης για τους οποίους έχει εφαρμογή το άρθρο 7 παράγραφος 1 στοιχείο γ) να προσκομίζουν ισχύον δελτίο ταυτότητας ή διαβατήριο και να παρέχουν απόδειξη της εγγραφής τους σε εγκεκριμένο ίδρυμα και της πλήρους ασφαλιστικής κάλυψης ασθενείας και τη δήλωση ή το ισοδύναμο μέσο που αναφέρεται στο άρθρο 7 παράγραφος 1 στοιχείο γ). Τα κράτη μέλη δεν μπορούν να απαιτούν η εν λόγω δήλωση να αναφέρει συγκεκριμένο ύψος πόρων.»

5. Η διοργανική συμφωνία

21 Τα σημεία 12 έως 14 της διοργανικής συμφωνίας μεταξύ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης και της Ευρωπαϊκής Επιτροπής για τη βελτίωση του νομοθετικού έργου, της 13ης Απριλίου 2016 (ΕΕ 2016, L 123, σ. 1, στο εξής: διοργανική συμφωνία), έχουν ως εξής:

«12. […]

Οι εκτιμήσεις επιπτώσεων είναι ένα εργαλείο που βοηθά τα τρία θεσμικά όργανα να λάβουν εμπεριστατωμένες αποφάσεις και δεν υποκαθιστούν τις πολιτικές αποφάσεις στο πλαίσιο της δημοκρατικής διαδικασίας λήψης αποφάσεων. […]

Οι εκτιμήσεις επιπτώσεων θα πρέπει να καλύπτουν την ύπαρξη, το μέγεθος και τις συνέπειες ενός προβλήματος και το ερώτημα κατά πόσον απαιτείται ανάληψη δράσης από την Ένωση. Θα πρέπει να χαρτογραφούν εναλλακτικές λύσεις και, στο μέτρο του δυνατού, το πιθανό βραχυπρόθεσμο και μακροπρόθεσμο κόστος και όφελος, αξιολογώντας τις οικονομικές, περιβαλλοντικές και κοινωνικές επιπτώσεις με ολοκληρωμένο και ισορροπημένο τρόπο, καθώς και χρησιμοποιώντας τόσο ποιοτικές όσο και ποσοτικές αναλύσεις. Οι αρχές της επικουρικότητας και της αναλογικότητας θα πρέπει να γίνονται πλήρως σεβαστές, καθώς και τα θεμελιώδη δικαιώματα. […] Οι εκτιμήσεις επιπτώσεων θα πρέπει να βασίζονται σε ακριβή, αντικειμενικά και πλήρη στοιχεία και θα πρέπει να είναι αναλογικές όσον αφορά το πεδίο εφαρμογής και την εστίασή τους.

13. Η Επιτροπή θα διενεργεί εκτιμήσεις επιπτώσεων των νομοθετικών πρωτοβουλιών της […] που αναμένεται να έχουν σημαντικές οικονομικές, περιβαλλοντικές ή κοινωνικές επιπτώσεις. Οι πρωτοβουλίες που περιλαμβάνονται στο πρόγραμμα εργασίας της Επιτροπής ή στην κοινή δήλωση, θα συνοδεύονται κατά κανόνα από εκτίμηση επιπτώσεων.

[…] Τα τελικά αποτελέσματα των εκτιμήσεων επιπτώσεων θα κοινοποιούνται στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, το Συμβούλιο και τα εθνικά κοινοβούλια και θα δημοσιοποιούνται μαζί με τη (τις) γνώμη (-ες) της επιτροπής ρυθμιστικού ελέγχου κατά τον χρόνο έγκρισης της πρωτοβουλίας της Επιτροπής.

14. Το [Κοινοβούλιο] και το Συμβούλιο, κατά την εξέταση των νομοθετικών προτάσεων της Επιτροπής, θα λαμβάνουν πλήρως υπόψη τις εκτιμήσεις επιπτώσεων της Επιτροπής. Προς το σκοπό αυτό οι εκτιμήσεις επιπτώσεων θα παρουσιάζονται με τρόπο που να διευκολύνει την εξέταση των επιλογών της Επιτροπής από το [Κοινοβούλιο] και το Συμβούλιο.»

Β. Το γερμανικό δίκαιο

22 Το άρθρο 5 του Gesetz über Personalausweise und den elektronischen Identitätsnachweis (νόμου περί δελτίων ταυτότητας και ηλεκτρονικού αποδεικτικού ταυτότητας), της 18ης Ιουνίου 2009 (BGBl. I, σ. 1346), όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της κύριας δίκης (στο εξής: PAuswG), τιτλοφορείται «Υπόδειγμα δελτίου ταυτότητας· δεδομένα που αποθηκεύονται» και ορίζει στην παράγραφο 9 τα εξής:

«Τα δύο δακτυλικά αποτυπώματα του αιτούντος την έκδοση της ταυτότητας τα οποία πρέπει να αποθηκεύονται στο ηλεκτρονικό μέσο αποθήκευσης κατ' εφαρμογήν του [κανονισμού 2019/1157] αποθηκεύονται στο ηλεκτρονικό μέσο αποθήκευσης και επεξεργασίας του δελτίου ταυτότητας με τη μορφή επίπεδου αποτυπώματος του αριστερού και του δεξιού δείκτη. Εάν δεν υπάρχει δείκτης, εάν η ποιότητα του δακτυλικού αποτυπώματος είναι ανεπαρκής ή εάν το άκρο του δακτύλου είναι τραυματισμένο, θα αποθηκεύεται, αντ' αυτού, το αποτύπωμα του αντίχειρα, του μεσαίου δακτύλου ή του παράμεσου δακτύλου. Τα δακτυλικά αποτυπώματα δεν αποθηκεύονται εάν η λήψη δακτυλικών αποτυπωμάτων είναι αδύνατη για ιατρικούς λόγους μη προσωρινού χαρακτήρα.»

23 Κατά το άρθρο 6, παράγραφοι 1 και 2, του PAuswG:

«(1) Τα δελτία ταυτότητας εκδίδονται με δεκαετή διάρκεια ισχύος.

(2) Πριν από τη λήξη του ισχύοντος δελτίου ταυτότητας, είναι δυνατόν να ζητηθεί η χορήγηση νέου, εάν μπορεί να δικαιολογηθεί έννομο συμφέρον για την έκδοση νέου δελτίου ταυτότητας.»

24 Το άρθρο 9 του PAuswG επιγράφεται «Έκδοση δελτίου ταυτότητας» και ορίζει στην παράγραφο 1, πρώτη περίοδος, τα εξής:

«Τα δελτία ταυτότητας και τα προσωρινά δελτία ταυτότητας χορηγούνται κατόπιν αιτήσεως στους Γερμανούς πολίτες κατά την έννοια του άρθρου 116, παράγραφος 1, του Θεμελιώδους Νόμου.»

25 Το άρθρο 28 του PAuswG φέρει τον τίτλο «Ανίσχυρο του τίτλου» και προβλέπει στην παράγραφο 3 τα εξής:

«Τυχόν δυσλειτουργίες του ηλεκτρονικού μέσου αποθήκευσης και επεξεργασίας δεν επηρεάζουν την εγκυρότητα του δελτίου ταυτότητας.»

II. Η διαφορά της κύριας δίκης και το προδικαστικό ερώτημα

26 Στις 30 Νοεμβρίου 2021 ο προσφεύγων της κύριας δίκης υπέβαλε στον Δήμο Wiesbaden αίτηση για την έκδοση νέου δελτίου ταυτότητας διότι το ηλεκτρονικό μικροκύκλωμα (τσιπ) του παλαιού δελτίου του ήταν ελαττωματικό. Ζήτησε όμως το νέο δελτίο να μην περιέχει τα δακτυλικά του αποτυπώματα.

27 Η απορριπτική απόφαση του Δήμου Wiesbaden επί της ως άνω αιτήσεως στηριζόταν σε δύο αιτιολογίες. Πρώτον, ο προσφεύγων της κύριας δίκης δεν είχε δικαίωμα να του χορηγηθεί νέο δελτίο ταυτότητας, δεδομένου ότι είχε ήδη στην κατοχή του ισχύον έγγραφο ταυτότητας. Ειδικότερα, κατά το άρθρο 28, παράγραφος 3, του PAuswG, το δελτίο ταυτότητας παραμένει έγκυρο ακόμη και αν το ηλεκτρονικό τσιπ είναι ελαττωματικό. Δεύτερον, και εν πάση περιπτώσει, από τις 2 Αυγούστου 2021, η ενσωμάτωση δύο δακτυλικών αποτυπωμάτων στο μέσο αποθήκευσης των δελτίων ταυτότητας είναι υποχρεωτική δυνάμει του άρθρου 5, παράγραφος 9, του PAuswG, το οποίο συνιστά μεταφορά του άρθρου 3, παράγραφος 5, του κανονισμού 2019/1157 στην εσωτερική έννομη τάξη.

28 Στις 21 Δεκεμβρίου 2021 ο προσφεύγων της κύριας δίκης άσκησε προσφυγή ενώπιον του Verwaltungsgericht Wiesbaden (διοικητικού πρωτοδικείου Wiesbaden, Γερμανία), ήτοι του αιτούντος δικαστηρίου, ζητώντας να υποχρεωθεί ο Δήμος Wiesbaden να του χορηγήσει δελτίο ταυτότητας χωρίς να ληφθούν τα δακτυλικά του αποτυπώματα.

29 Το αιτούν δικαστήριο εκφράζει αμφιβολίες ως προς τη νομιμότητα των δύο αιτιολογιών της επίδικης αποφάσεως. Όσον αφορά, πιο συγκεκριμένα, τη δεύτερη αιτιολογία, το αιτούν δικαστήριο κλίνει προς την άποψη ότι όντως χωρεί αμφισβήτηση του κύρους του κανονισμού 2019/1157 ή, τουλάχιστον, του άρθρου 3, παράγραφος 5, του κανονισμού αυτού.

30 Κατά πρώτον, το αιτούν δικαστήριο διερωτάται αν ο εν λόγω κανονισμός έπρεπε να εκδοθεί βάσει του άρθρου 77, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ και, ως εκ τούτου, κατόπιν της ειδικής νομοθετικής διαδικασίας την οποία προβλέπει η διάταξη αυτή, και όχι βάσει του άρθρου 21, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ και κατ' εφαρμογήν της συνήθους νομοθετικής διαδικασίας. Τούτο διότι, αφενός, το άρθρο 77, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ αναφέρεται ειδικώς στην αρμοδιότητα της Ένωσης να θεσπίζει, μεταξύ άλλων, διατάξεις σχετικές με τα δελτία ταυτότητας και, επομένως, είναι ειδικότερη διάταξη σε σχέση με το άρθρο 21, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ. Αφετέρου, με την απόφαση της 17ης Οκτωβρίου 2013, Schwarz (C-291/12, EU:C:2013:670), το Δικαστήριο είχε κρίνει ότι ο κανονισμός 2252/2004, ως ρύθμιση η οποία θεσπίζει πρότυπα για τα βιομετρικά στοιχεία που ενσωματώνονται στα διαβατήρια, ορθώς στηριζόταν στο άρθρο 62, σημείο 2, στοιχείο α', ΕΚ, το οποίο αντιστοιχεί πλέον στο άρθρο 77, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ.

31 Κατά δεύτερον, το αιτούν δικαστήριο κάνει λόγο για ενδεχόμενη ύπαρξη διαδικαστικής πλημμέλειας κατά την έκδοση του κανονισμού 2019/1157. Πράγματι, όπως φέρεται να υπογράμμισε ο Ευρωπαίος Επόπτης Προστασίας Δεδομένων (στο εξής: ΕΕΠΔ) στην υπ' αριθ. 7/2018 γνωμοδότησή του, της 10ης Αυγούστου 2018, επί της προτάσεως κανονισμού για την ενίσχυση της ασφάλειας των δελτίων ταυτότητας των πολιτών της Ένωσης και άλλων εγγράφων (στο εξής: γνωμοδότηση 7/2018), η λήψη και η αποθήκευση δακτυλικών αποτυπωμάτων συνιστά επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα για την οποία απαιτείται εκτίμηση επιπτώσεων δυνάμει του άρθρου 35, παράγραφος 10, του ΓΚΠΔ. Εν προκειμένω όμως δεν διενεργήθηκε τέτοια εκτίμηση. Πιο συγκεκριμένα, το συνοδευτικό έγγραφο της προτάσεως κανονισμού, το οποίο φέρει τον τίτλο «Impact assessment», δεν είναι δυνατόν να θεωρηθεί ως εκτίμηση επιπτώσεων κατά την έννοια της προαναφερθείσας διατάξεως.

32 Κατά τρίτον, το αιτούν δικαστήριο διερωτάται ειδικότερα αν το άρθρο 3, παράγραφος 5, του κανονισμού 2019/1157 συμβιβάζεται με τα άρθρα 7 και 8 του Χάρτη, τα οποία αφορούν τον σεβασμό της ιδιωτικής και οικογενειακής ζωής και την προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα αντιστοίχως. Τούτο διότι η υποχρέωση που επιβάλλεται στα κράτη μέλη να εκδίδουν δελτία ταυτότητας των οποίων το μέσο αποθήκευσης να περιέχει δύο δακτυλικά αποτυπώματα συνιστά περιορισμό στην άσκηση των δικαιωμάτων που αναγνωρίζονται από τις δύο αυτές διατάξεις του Χάρτη, περιορισμό ο οποίος θα μπορούσε να δικαιολογηθεί μόνον εφόσον πληροί τις προϋποθέσεις του άρθρου 52, παράγραφος 1, του Χάρτη.

33 Αφενός όμως, ο ως άνω περιορισμός ενδέχεται να μην υπηρετεί σκοπό γενικού συμφέροντος. Είναι αληθές, βεβαίως, ότι το Δικαστήριο δέχθηκε, με την απόφαση της 17ης Οκτωβρίου 2013, Schwarz (C-291/12, EU:C:2013:670), ότι η καταπολέμηση της παράνομης εισόδου υπηκόων τρίτων χωρών στο έδαφος της Ένωσης αποτελεί σκοπό αναγνωρισμένο από το δίκαιο της Ένωσης. Εντούτοις, το δελτίο ταυτότητας δεν είναι πρωτίστως ταξιδιωτικό έγγραφο, όπως το διαβατήριο, και ο σκοπός του έγκειται απλώς στο να καθιστά δυνατή την εξακρίβωση της ταυτότητας του πολίτη της Ένωσης, στις σχέσεις του τόσο με τις διοικητικές αρχές όσο και με τρίτους ιδιώτες.

34 Αφετέρου, κατά το αιτούν δικαστήριο, ακόμη και αν υποτεθεί ότι ο κανονισμός 2019/1157 επιδιώκει σκοπό γενικού συμφέροντος αναγνωριζόμενο από το δίκαιο της Ένωσης, υφίστανται αμφιβολίες ως προς την αναλογικότητα του προαναφερθέντος περιορισμού. Συγκεκριμένα, η λύση την οποία έκανε δεκτή το Δικαστήριο με την απόφαση της 17ης Οκτωβρίου 2013, Schwarz (C-291/12, EU:C:2013:670), δεν μπορεί να εφαρμοστεί κατ' αναλογίαν ως προς τον κανονισμό 2019/1157, διότι η περίπτωση εκείνη αφορούσε διαβατήρια, των οποίων η κατοχή, εν αντιθέσει προς τα δελτία ταυτότητας, είναι προαιρετική στη Γερμανία, η δε χρήση τους εξυπηρετεί διαφορετικό σκοπό.

35 Αντιθέτως, από τη γνωμοδότηση 7/2018 φέρεται να προκύπτει ότι η ενσωμάτωση και αποθήκευση δακτυλικών αποτυπωμάτων έχει σημαντικές επιπτώσεις, καθώς ενδέχεται να αφορά έως και 370 εκατομμύρια πολίτες της Ένωσης και να συνεπάγεται, για το 85 % του πληθυσμού της Ένωσης, υποχρεωτική λήψη των δακτυλικών τους αποτυπωμάτων. Ο σημαντικός αυτός αντίκτυπος, σε συνάρτηση με τον πολύ ευαίσθητο χαρακτήρα των δεδομένων που υποβάλλονται σε επεξεργασία (εικόνα προσώπου σε συνδυασμό με δύο δακτυλικά αποτυπώματα), σημαίνει ότι ο περιορισμός τον οποίο ενέχει, ως προς την άσκηση των δικαιωμάτων που κατοχυρώνονται στα άρθρα 7 και 8 του Χάρτη, η υποχρεωτική λήψη δακτυλικών αποτυπωμάτων για την έκδοση των δελτίων ταυτότητας είναι πολύ σοβαρότερος απ' ό,τι για τα διαβατήρια, οπότε απαιτείται, ως αντιστάθμισμα, ισχυρότερη δικαιολόγηση καθώς και προσεκτική εξέταση του επίμαχου μέτρου, βάσει κριτηρίου απόλυτης αναγκαιότητας.

36 Εν πάση περιπτώσει, η ανάγκη διενέργειας αυστηρού ελέγχου αναλογικότητας απορρέει επίσης από το άρθρο 9, παράγραφος 1, του ΓΚΠΔ, κατά το οποίο η επεξεργασία τέτοιων βιομετρικών δεδομένων κατ' αρχήν απαγορεύεται και μπορεί να επιτραπεί μόνο σε εξαιρετικές και αυστηρά περιορισμένες περιπτώσεις.

37 Στο πλαίσιο αυτό, μολονότι το αιτούν δικαστήριο εκτιμά ότι η χρήση βιομετρικών δεδομένων μειώνει τον κίνδυνο πλαστογράφησης των εγγράφων, διατηρεί αμφιβολίες ως προς το αν τούτο και μόνον μπορεί να δικαιολογήσει την έκταση που έχει ο επακόλουθος περιορισμός του δικαιώματος στην προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα υπό το πρίσμα, ιδίως, των ακόλουθων λόγων.

38 Κατ’ αρχάς, στη γνωμοδότηση 7/2018, ο ΕΕΠΔ υπογράμμισε ότι άλλες τεχνικές που χρησιμοποιούνται για εκτυπώσεις ασφαλείας των εγγράφων ταυτότητας, όπως τα ολογράμματα ή τα υδατογραφήματα, είναι σαφώς λιγότερο παρεμβατικές ενώ, συγχρόνως, εξασφαλίζουν επίσης ότι τα εν λόγω έγγραφα δεν θα μπορούν να πλαστογραφηθούν και ότι θα είναι δυνατή η επαλήθευση της γνησιότητάς τους. Εξάλλου, το γεγονός ότι το γερμανικό δίκαιο δέχεται ότι παραμένει έγκυρο το δελτίο ταυτότητας του οποίου το ηλεκτρονικό τσιπ είναι ελαττωματικό αποδεικνύει ότι τα φυσικά στοιχεία, και δη οι μικροεκτυπώσεις ή οι επιτυπώσεις με αντίδραση σε υπεριώδεις ακτίνες, συνιστούν επαρκή εχέγγυα ασφάλειας για τα δελτία ταυτότητας.

39 Εν συνεχεία, το άρθρο 3, παράγραφος 7, του κανονισμού 2019/1157 επιτρέπει στα κράτη μέλη να απαλλάσσουν τα παιδιά ηλικίας κάτω των δώδεκα ετών από την υποχρέωση παροχής δακτυλικών αποτυπωμάτων και τους επιβάλλει να απαλλάσσουν οπωσδήποτε τα παιδιά ηλικίας κάτω των έξι ετών από την υποχρέωση αυτή, όπερ αποδεικνύει, κατά το αιτούν δικαστήριο, ότι η λήψη δύο δακτυλικών αποτυπωμάτων δεν είναι απολύτως αναγκαία.

40 Περαιτέρω, το άρθρο 3, παράγραφος 5, του κανονισμού 2019/1157 δεν συνάδει με την αρχή της ελαχιστοποίησης των δεδομένων, όπως κατοχυρώνεται στο άρθρο 5 του ΓΚΠΔ, από το οποίο προκύπτει ότι η λήψη και η χρήση δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα πρέπει να είναι κατάλληλες, συναφείς και να περιορίζονται σε ό,τι είναι αναγκαίο υπό το πρίσμα των σκοπών για τους οποίους τα δεδομένα υποβάλλονται σε επεξεργασία. Πράγματι, μολονότι ευνοεί τη διαλειτουργικότητα των διαφόρων ειδών συστημάτων, η λήψη δύο ολόκληρων δακτυλικών αποτυπωμάτων, και όχι μόνον κάποιων χαρακτηριστικών σημείων τους, των λεγόμενων «λεπτομερειών» (minutiae), αυξάνει επίσης τον όγκο των αποθηκευμένων δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και, συνακόλουθα, τον κίνδυνο κλοπής ταυτότητας σε περίπτωση διαρροής δεδομένων. Ο κίνδυνος αυτός δεν είναι εξάλλου αμελητέος, διότι τα ηλεκτρονικά τσιπ που χρησιμοποιούνται στα δελτία ταυτότητας μπορούν να αναγνωστούν από μη εξουσιοδοτημένους σαρωτές.

41 Τέλος, το αιτούν δικαστήριο εκτιμά, κατ’ ουσίαν, ότι ο περιορισμός στην άσκηση των δικαιωμάτων που κατοχυρώνονται στα άρθρα 7 και 8 του Χάρτη ενδέχεται να μην είναι θεμιτός, δεδομένου ότι, στη γνωμοδότηση 7/2018, ο ΕΕΠΔ επισήμανε ότι, όταν εκδόθηκε ο κανονισμός 2019/1157, ο αριθμός των πλαστών δελτίων ταυτότητας ήταν σχετικά χαμηλός σε σχέση με τον συνολικό αριθμό των εκδιδόμενων δελτίων (38 870 διαπιστωμένα πλαστά δελτία μεταξύ των ετών 2013 και 2017) και έβαινε μειούμενος εδώ και πολλά χρόνια.

42 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Verwaltungsgericht Wiesbaden (διοικητικό πρωτοδικείο Wiesbaden) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Είναι η υποχρέωση ενσωμάτωσης και αποθήκευσης δακτυλικών αποτυπωμάτων σε δελτία ταυτότητας, την οποία προβλέπει το άρθρο 3, παράγραφος 5, του κανονισμού [2019/1157], αντίθετη προς το υπέρτερης τυπικής ισχύος δίκαιο της Ένωσης και συγκεκριμένα:

α) προς το άρθρο 77, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ,

β) προς τα άρθρα 7 και 8 του [Χάρτη],

γ) προς το άρθρο 35, παράγραφος 10, του [ΓΚΠΔ],

με αποτέλεσμα να είναι ανίσχυρη η υποχρέωση αυτή για οποιονδήποτε από τους ανωτέρω λόγους;»

III. Επί του προδικαστικού ερωτήματος

43 Με το ερώτημά του, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί αν ο κανονισμός 2019/1157 είναι στο σύνολό του ή εν μέρει ανίσχυρος για κάποιον ή κάποιους από τους εξής λόγους, ήτοι, πρώτον, ότι εκδόθηκε επί εσφαλμένης νομικής βάσης, δεύτερον, ότι αντιβαίνει στο άρθρο 35, παράγραφος 10, του ΓΚΠΔ και, τρίτον, ότι δεν συμβιβάζεται με τα άρθρα 7 και 8 του Χάρτη.

A. Ως προς τον πρώτο λόγο, ο οποίος αφορά εσφαλμένη επιλογή νομικής βάσης

44 Ο πρώτος λόγος για τον οποίο, κατά την κρίση του αιτούντος δικαστηρίου, ο κανονισμός 2019/1157 μπορεί να είναι ανίσχυρος αφορά το ζήτημα αν, λαμβανομένων ιδίως υπόψη της ρητής μνείας των δελτίων ταυτότητας στο άρθρο 77, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ καθώς και της λύσης που δόθηκε με την απόφαση της 17ης Οκτωβρίου 2013, Schwarz (C-291/12, EU:C:2013:670), ο κανονισμός αυτός έπρεπε να έχει εκδοθεί βάσει του εν λόγω άρθρου 77, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ και κατ' εφαρμογήν της εκεί προβλεπόμενης ειδικής νομοθετικής διαδικασίας, και όχι, όπως συνέβη εν προκειμένω, βάσει του άρθρου 21, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ.

1. Προκαταρκτικές παρατηρήσεις

45 Κατά πάγια νομολογία, η επιλογή της νομικής βάσης μιας πράξεως της Ένωσης πρέπει να στηρίζεται σε αντικειμενικά στοιχεία επιδεχόμενα δικαστικό έλεγχο, μεταξύ των οποίων καταλέγονται ο σκοπός και το περιεχόμενο της πράξεως (αποφάσεις της 16ης Φεβρουαρίου 2022, Ουγγαρία κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, C-156/21, EU:C:2022:97, σκέψη 107, και της 16ης Φεβρουαρίου 2022, Πολωνία κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, C-157/21, EU:C:2022:98, σκέψη 121).

46 Επιπλέον, επισημαίνεται ότι, όταν υφίσταται στις Συνθήκες ειδικότερη διάταξη δυνάμενη να αποτελέσει τη νομική βάση της επίμαχης πράξεως, τότε η πράξη πρέπει να στηρίζεται στη συγκεκριμένη διάταξη (αποφάσεις της 6ης Σεπτεμβρίου 2012, Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου, C-490/10, EU:C:2012:525, σκέψη 44, και της 8ης Δεκεμβρίου 2020, Πολωνία κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, C-626/18, EU:C:2020:1000, σκέψη 48 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

47 Τέλος, αν από την εξέταση μιας πράξεως της Ένωσης προκύπτει ότι αυτή επιδιώκει περισσότερους σκοπούς ή περιλαμβάνει περισσότερες συνιστώσες και αν ένας από τους σκοπούς ή μία από τις συνιστώσες μπορεί να θεωρηθεί ότι έχει κύριο ή πρωτεύοντα χαρακτήρα, ενώ τα υπόλοιπα είναι απλώς παρεπόμενα ή εξαιρετικά περιορισμένης εμβέλειας, η νομική βάση για την έκδοση της πράξεως πρέπει να καθορίζεται σύμφωνα με τον κύριο σκοπό ή την κύρια συνιστώσα [πρβλ. απόφαση της 20ής Νοεμβρίου 2018, Επιτροπή κατά Συμβουλίου (ΠΘΖ Ανταρκτικής), C-626/15 και C-659/16, EU:C:2018:925, σκέψη 77, και γνωμοδότηση 1/19 (Σύμβαση της Κωνσταντινούπολης), της 6ης Οκτωβρίου 2021, EU:C:2021:832, σκέψη 286].

2. Επί του πεδίου εφαρμογής του άρθρου 21, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ και του άρθρου 77, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ αντιστοίχως

48 Το άρθρο 21, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ ορίζει ότι, εάν απαιτείται δράση της Ένωσης για να διασφαλιστεί το δικαίωμα κάθε πολίτη της Ένωσης να κυκλοφορεί και να διαμένει ελεύθερα στο έδαφος των κρατών μελών, και εκτός εάν οι Συνθήκες έχουν προβλέψει εξουσίες δράσης προς τούτο, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο, αποφασίζοντας σύμφωνα με τη συνήθη νομοθετική διαδικασία, μπορούν να θεσπίζουν διατάξεις για τη διευκόλυνση της άσκησης των δικαιωμάτων αυτών.

49 Επομένως, η ως άνω διάταξη απονέμει στην Ένωση, υπό την επιφύλαξη των εξουσιών δράσης που προβλέπονται προς τούτο από τις Συνθήκες, γενική αρμοδιότητα για τη θέσπιση των διατάξεων που είναι αναγκαίες για τη διευκόλυνση της άσκησης του δικαιώματος των πολιτών της Ένωσης να κυκλοφορούν και να διαμένουν ελεύθερα στο έδαφος των κρατών μελών, το οποίο κατοχυρώνεται στο άρθρο 20, παράγραφος 2, στοιχείο α′, ΣΛΕΕ.

50 Το άρθρο 77, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ, εν αντιθέσει προς το άρθρο 21, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, προβλέπει ρητώς τέτοιες εξουσίες δράσης όσον αφορά τη λήψη μέτρων σχετικών με τα διαβατήρια, τα δελτία ταυτότητας, τους τίτλους διαμονής και όλα τα άλλα εξομοιούμενα έγγραφα που χορηγούνται στους πολίτες της Ένωσης προς διευκόλυνση της άσκησης του δικαιώματος ελεύθερης κυκλοφορίας και διαμονής στο έδαφος των κρατών μελών, το οποίο κατοχυρώνεται στο άρθρο 20, παράγραφος 2, στοιχείο α′, ΣΛΕΕ.

51 Είναι αληθές ότι το άρθρο 77, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ περιλαμβάνεται στον τίτλο V της Συνθήκης αυτής, ο οποίος αφορά τον χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης, και ειδικότερα στο κεφάλαιο 2 του εν λόγω τίτλου, το οποίο επιγράφεται «Πολιτικές σχετικά με τους ελέγχους στα σύνορα, το άσυλο και τη μετανάστευση». Όμως, κατά το άρθρο 77, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, η Ένωση αναπτύσσει πολιτική με στόχο να εξασφαλίζεται τόσο η απουσία οποιουδήποτε ελέγχου προσώπων, ανεξαρτήτως ιθαγένειας, κατά τη διέλευση των εσωτερικών συνόρων όσο και ο έλεγχος των προσώπων και η αποτελεσματική εποπτεία της διέλευσης των εξωτερικών συνόρων, καθώς και να δημιουργηθεί προοδευτικά ένα ολοκληρωμένο σύστημα διαχείρισης των εξωτερικών συνόρων. Οι δε διατάξεις για τα διαβατήρια, τα δελτία ταυτότητας, τους τίτλους διαμονής και όλα τα άλλα εξομοιούμενα έγγραφα που μνημονεύονται στο πλαίσιο της βάσης αρμοδιότητας την οποία προβλέπει το άρθρο 77, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ συνιστούν αναπόσπαστο μέρος μιας τέτοιας πολιτικής της Ένωσης. Πράγματι, για τους πολίτες της Ένωσης, τα έγγραφα αυτά τους παρέχουν, μεταξύ άλλων, τη δυνατότητα να πιστοποιούν ότι απολαύουν του δικαιώματος ελεύθερης κυκλοφορίας και διαμονής στο έδαφος των κρατών μελών και, συνεπώς, να το ασκούν. Ως εκ τούτου, το άρθρο 77, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ μπορεί να αποτελέσει τη βάση για τη λήψη μέτρων σχετικών με τα προαναφερθέντα έγγραφα, εφόσον μια τέτοια δράση παρίσταται αναγκαία για τη διευκόλυνση της άσκησης του δικαιώματος αυτού, το οποίο προβλέπεται στο άρθρο 20, παράγραφος 2, στοιχείο α′, ΣΛΕΕ.

52 Η ως άνω ερμηνεία του καθ' ύλην πεδίου εφαρμογής του άρθρου 77, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ δεν αναιρείται ούτε από την ιστορική εξέλιξη των Συνθηκών ως προς το ζήτημα της αρμοδιότητας της Ένωσης να θεσπίζει μέτρα σχετικά με τα διαβατήρια, τα δελτία ταυτότητας, τους τίτλους διαμονής και τα άλλα εξομοιούμενα έγγραφα, στην οποία αναφέρονται το Κοινοβούλιο, το Συμβούλιο και η Επιτροπή, ούτε από το γεγονός, το οποίο επικαλείται η Γερμανική Κυβέρνηση, ότι η ίδια η διάταξη ορίζει ότι τυγχάνει εφαρμογής «εφόσον οι Συνθήκες δεν έχουν προβλέψει εξουσίες δράσης προς τούτο».

53 Ασφαλώς, η Συνθήκη της Λισσαβώνας κατήργησε τη διάταξη του άρθρου 18, παράγραφος 3, ΕΚ, η οποία απέκλειε ρητώς τη δυνατότητα του νομοθέτη της Ένωσης να χρησιμοποιήσει το άρθρο 18, παράγραφος 2, ΕΚ (νυν άρθρο 21, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ) ως νομική βάση για τη θέσπιση τόσο «διατάξεων σχετικά με τα διαβατήρια, τα δελτία ταυτότητας, τους τίτλους διαμονής ή κάθε άλλο εξομοιούμενο έγγραφο» όσο και «διατάξεων σχετικά με την κοινωνική ασφάλιση ή την κοινωνική προστασία». Εντούτοις, ταυτόχρονα, η Συνθήκη της Λισσαβώνας παρέσχε ρητώς στην Ένωση εξουσία δράσης στους δύο αυτούς τομείς, ήτοι, αφενός, με το άρθρο 21, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ, όσον αφορά την κοινωνική ασφάλιση και την κοινωνική προστασία και, αφετέρου, με το άρθρο 77, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ, όσον αφορά τις διατάξεις για τα διαβατήρια, τα δελτία ταυτότητας, τους τίτλους διαμονής ή κάθε άλλο εξομοιούμενο έγγραφο, και προέβλεψε ότι για τη λήψη μέτρων στους συγκεκριμένους τομείς θα απαιτείται ειδική νομοθετική διαδικασία, και δη ομόφωνη απόφαση στο Συμβούλιο.

54 Υπό τις συνθήκες αυτές, από την κατάργηση της διατάξεως που περιεχόταν άλλοτε στο άρθρο 18, παράγραφος 3, ΕΚ δεν μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι είναι πλέον δυνατή η θέσπιση «διατάξεων σχετικά με τα διαβατήρια, τα δελτία ταυτότητας, τους τίτλους διαμονής ή κάθε άλλο εξομοιούμενο έγγραφο» βάσει του άρθρου 21, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ. Τουναντίον, από την ιστορική εξέλιξη προκύπτει ότι η βούληση των συντακτών των Συνθηκών ήταν να απονείμουν με το άρθρο 77, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ στην Ένωση μια ειδικότερη αρμοδιότητα για τη θέσπιση τέτοιων διατάξεων προς διευκόλυνση της άσκησης του κατοχυρωμένου στο άρθρο 20, παράγραφος 2, στοιχείο α′, ΣΛΕΕ δικαιώματος ελεύθερης κυκλοφορίας και διαμονής στο έδαφος των κρατών μελών, σε σχέση με τη γενικότερη αρμοδιότητα την οποία προβλέπει το άρθρο 21, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ.

55 Επιπλέον, η διευκρίνιση, στο άρθρο 77, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ, ότι η διάταξη αυτή τυγχάνει εφαρμογής «εφόσον οι Συνθήκες δεν έχουν προβλέψει εξουσίες δράσης προς τούτο» πρέπει να ερμηνευθεί, λαμβανομένης υπόψη της γενικής οικονομίας της Συνθήκης ΛΕΕ, υπό την έννοια ότι οι εξουσίες δράσης για τις οποίες γίνεται λόγος εκεί δεν είναι οι παρεχόμενες από διάταξη γενικότερου περιεχομένου, όπως το άρθρο 21, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, αλλά από ακόμη ειδικότερη διάταξη.

56 Επομένως, η έκδοση του κανονισμού 2019/1157 μπορούσε να στηριχθεί στο άρθρο 21, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ μόνον υπό την προϋπόθεση ότι ο σκοπός ή η συνιστώσα του κανονισμού που έχει κύριο ή πρωτεύοντα χαρακτήρα δεν εμπίπτει στο ειδικό πεδίο εφαρμογής του άρθρου 77, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ, το οποίο καλύπτει την έκδοση διαβατηρίων, δελτίων ταυτότητας, τίτλων διαμονής ή κάθε άλλου εξομοιούμενου εγγράφου προς διευκόλυνση της άσκησης του δικαιώματος που κατοχυρώνεται στο άρθρο 20, παράγραφος 2, στοιχείο α′, ΣΛΕΕ.

3. Επί του σκοπού ή της συνιστώσας του κανονισμού 2019/1157 που έχει κύριο ή πρωτεύοντα χαρακτήρα

57 Πρώτον, όσον αφορά τον σκοπό του κανονισμού 2019/1157, το άρθρο του 1 ορίζει ότι αντικείμενο του κανονισμού αυτού είναι η ενίσχυση των προτύπων ασφαλείας που ισχύουν για τα δελτία ταυτότητας τα οποία εκδίδουν τα κράτη μέλη για τους υπηκόους τους και για τα έγγραφα διαμονής τα οποία εκδίδουν τα κράτη μέλη για τους πολίτες της Ένωσης και τα μέλη των οικογενειών τους κατά την άσκηση του δικαιώματός τους ελεύθερης κυκλοφορίας.

58 Στο ίδιο πνεύμα, η αιτιολογική σκέψη 46 του ίδιου κανονισμού αναφέρει ως στόχους του κανονισμού «τη βελτίωση της ασφάλειας» αυτών των ταξιδιωτικών εγγράφων και των εγγράφων ταυτότητας προς «διευκόλυνση της άσκησης των δικαιωμάτων στην ελεύθερη κυκλοφορία των πολιτών της Ένωσης και των μελών των οικογενειών τους», όπερ επιβεβαιώνεται και από τις αιτιολογικές του σκέψεις 1, 2, 5, 17, 28, 29 και 36.

59 Δεύτερον, όσον αφορά το περιεχόμενο του κανονισμού 2019/1157, διαπιστώνεται ότι αυτός περιλαμβάνει δεκαέξι άρθρα. Τα άρθρα 1 και 2 ορίζουν το αντικείμενο και το πεδίο εφαρμογής του αντιστοίχως. Τα άρθρα 3 και 4, καθώς και τα άρθρα 6 και 7 του εν λόγω κανονισμού, τα οποία αποτελούν τις κύριες συνιστώσες του, ορίζουν, μεταξύ άλλων, τις απαιτήσεις όσον αφορά την ασφάλεια, το περιεχόμενο, τον μορφότυπο και τις προδιαγραφές που πρέπει να πληρούν τα δελτία ταυτότητας και τα έγγραφα διαμονής τα οποία εκδίδονται από τα κράτη μέλη, ενώ τα άρθρα 5 και 8 του ίδιου κανονισμού προβλέπουν τη σταδιακή κατάργηση των δελτίων ταυτότητας και των τίτλων διαμονής που δεν πληρούν τις απαιτήσεις τις οποίες θέτει ο κανονισμός. Τέλος, τα άρθρα 9 έως 16 του κανονισμού 2019/1157 διευκρινίζουν με ποιον τρόπο πρέπει να εκπληρώνονται οι υποχρεώσεις που προβλέπει ο κανονισμός, ιδίως σε σχέση με τη συλλογή των βιομετρικών αναγνωριστικών στοιχείων και με την προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα.

60 Είναι αληθές ότι το άρθρο 2 του κανονισμού 2019/1157 ορίζει ότι ο κανονισμός ισχύει όχι μόνο για τα δελτία ταυτότητας τα οποία εκδίδονται από τα κράτη μέλη για τους υπηκόους τους, αλλά και για τις βεβαιώσεις εγγραφής που χορηγούνται δυνάμει του άρθρου 8 της οδηγίας 2004/38 στους πολίτες της Ένωσης που διαμένουν για διάστημα μεγαλύτερο των τριών μηνών σε κράτος μέλος υποδοχής, καθώς και για τα έγγραφα πιστοποίησης μόνιμης διαμονής τα οποία εκδίδονται δυνάμει του άρθρου 19 της ως άνω οδηγίας, οι δε βεβαιώσεις και πιστοποιήσεις αυτές δεν είναι δυνατόν να εξομοιωθούν με δελτία ταυτότητας, διαβατήρια ή τίτλους διαμονής. Εντούτοις, ο κανονισμός 2019/1157 δεν περιέχει καμία διάταξη που να ρυθμίζει τα σχετικά με αυτές τις βεβαιώσεις και πιστοποιήσεις, παρά ορίζει απλώς στο άρθρο του 6, πρώτο εδάφιο, στοιχείο στ′, ότι τα έγγραφα διαμονής τα οποία χορηγούνται από τα κράτη μέλη στους πολίτες της Ένωσης πρέπει να περιέχουν τις πληροφορίες που υποχρεωτικώς περιλαμβάνονται στις βεβαιώσεις εγγραφής και στις πιστοποιήσεις μόνιμης διαμονής οι οποίες εκδίδονται δυνάμει των άρθρων 8 και 19 της οδηγίας 2004/38 αντιστοίχως. Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό ότι ο σκοπός και η συνιστώσα του κανονισμού 2019/1157 που συνδέονται με τις προαναφερθείσες βεβαιώσεις και πιστοποιήσεις έχουν εξαιρετικά περιορισμένη εμβέλεια, οπότε δεν είναι δυνατόν αποτελέσουν σημείο αναφοράς για τον καθορισμό της νομικής του βάσης.

61 Υπό τις συνθήκες αυτές, από τον κύριο σκοπό και τις κύριες συνιστώσες του προκύπτει ότι ο κανονισμός 2019/1157 καταλέγεται μεταξύ των πράξεων που εμπίπτουν στο ειδικό πεδίο εφαρμογής του άρθρου 77, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ, όπως οριοθετήθηκε στις σκέψεις 48 έως 51 της παρούσας αποφάσεως.

62 Συνεπώς, εκδίδοντας τον κανονισμό 2019/1157 βάσει του άρθρου 21, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, ο νομοθέτης της Ένωσης δεν έλαβε υπόψη το άρθρο 77, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ και δεν ακολούθησε την κατάλληλη νομοθετική διαδικασία.

63 Επομένως, ο πρώτος λόγος για τον οποίο, κατά την εκτίμηση του αιτούντος δικαστηρίου, ο κανονισμός 2019/1157 μπορεί να είναι ανίσχυρος, ήτοι ότι κακώς εκδόθηκε βάσει του άρθρου 21, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ και κατ’ εφαρμογήν της συνήθους νομοθετικής διαδικασίας, επιφέρει πράγματι το ανίσχυρο του κανονισμού αυτού.

Β. Ως προς τον δεύτερο λόγο, ο οποίος αφορά μη τήρηση του άρθρου 35, παράγραφος 10, του ΓΚΠΔ

64 Ο δεύτερος λόγος για τον οποίο, κατά την κρίση του αιτούντος δικαστηρίου, ο κανονισμός 2019/1157 μπορεί να είναι ανίσχυρος έγκειται στο γεγονός ότι εκδόθηκε χωρίς να έχει διενεργηθεί εκτίμηση των επιπτώσεων στην προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, κατά παράβαση του άρθρου 35, παράγραφος 10, του ΓΚΠΔ.

65 Υπενθυμίζεται επ' αυτού ότι το άρθρο 35, παράγραφος 1, του ΓΚΠΔ ορίζει ότι, όταν ένα είδος επεξεργασίας, ιδίως λόγω της χρήσης νέων τεχνολογιών και λαμβανομένων υπόψη της φύσης, της εμβέλειας, του πλαισίου και των σκοπών της επεξεργασίας, ενδέχεται να ενέχει υψηλό κίνδυνο για τα δικαιώματα και τις ελευθερίες των φυσικών προσώπων, ο υπεύθυνος επεξεργασίας οφείλει να διενεργεί, πριν από την επεξεργασία, εκτίμηση των επιπτώσεων των σχεδιαζόμενων πράξεων επεξεργασίας επί της προστασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα. Το άρθρο 35, παράγραφος 3, του ΓΚΠΔ διευκρινίζει ότι τέτοια εκτίμηση απαιτείται σε περίπτωση μεγάλης κλίμακας επεξεργασίας ειδικών κατηγοριών ευαίσθητων δεδομένων, οι οποίες μνημονεύονται στο άρθρο 9, παράγραφος 1, του ΓΚΠΔ, όπως τα βιομετρικά δεδομένα για την αποκλειστική ταυτοποίηση φυσικού προσώπου.

66 Δεδομένου ότι, εν προκειμένω, ο κανονισμός 2019/1157 δεν προβαίνει ο ίδιος σε καμία πράξη με αντικείμενο δεδομένα ή σύνολα δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, αλλά προβλέπει απλώς και μόνον την πραγματοποίηση από τα κράτη μέλη ορισμένων επεξεργασιών σε περίπτωση υποβολής αιτήσεως για την έκδοση δελτίου ταυτότητας, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προηγούμενη διενέργεια εκτιμήσεως των επιπτώσεων των σχεδιαζόμενων πράξεων επεξεργασίας, κατά την έννοια του άρθρου 35, παράγραφος 1, του ΓΚΠΔ, δεν συνιστούσε προϋπόθεση για την έκδοση του κανονισμού 2019/1157. Το δε άρθρο 35, παράγραφος 10, του ΓΚΠΔ εισάγει παρέκκλιση από το άρθρο 35, παράγραφος 1, του ίδιου κανονισμού.

67 Επομένως, εφόσον, όπως συνάγεται εκ των ανωτέρω, δεν ετίθετο ζήτημα εφαρμογής του άρθρου 35, παράγραφος 1, του ΓΚΠΔ κατά την έκδοση του κανονισμού 2019/1157, δεν είναι δυνατόν η έκδοσή του να αντέβαινε στο άρθρο 35, παράγραφος 10, του ΓΚΠΔ.

68 Κατόπιν των προεκτεθέντων, ο δεύτερος λόγος, ο οποίος αφορά παράβαση του άρθρου 35, παράγραφος 10, του ΓΚΠΔ, δεν επιφέρει το ανίσχυρο του κανονισμού 2019/1157.

Γ. Ως προς τον τρίτο λόγο, ο οποίος αφορά ασυμβατότητα του άρθρου 3, παράγραφος 5, του κανονισμού 2019/1157 με τα άρθρα 7 και 8 του Χάρτη

69 Ο τρίτος λόγος για τον οποίο, κατά την κρίση του αιτούντος δικαστηρίου, ο κανονισμός 2019/1157 μπορεί να είναι ανίσχυρος αφορά το ζήτημα αν η προβλεπόμενη στο άρθρο 3, παράγραφος 5, του κανονισμού υποχρέωση ενσωμάτωσης δύο ολόκληρων δακτυλικών αποτυπωμάτων στο μέσο αποθήκευσης των δελτίων ταυτότητας που εκδίδονται από τα κράτη μέλη ενέχει αδικαιολόγητο περιορισμό των δικαιωμάτων που κατοχυρώνονται στα άρθρα 7 και 8 του Χάρτη.

1. Επί της ύπαρξης περιορισμού

70 Το άρθρο 7 του Χάρτη ορίζει ότι κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα, μεταξύ άλλων, στον σεβασμό της ιδιωτικής ζωής του. Το άρθρο 8, παράγραφος 1, του Χάρτη, από την πλευρά του, προβλέπει ότι κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα στην προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που το αφορούν. Από τον συνδυασμό των ως άνω διατάξεων προκύπτει ότι, κατ' αρχήν, κάθε επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα από τρίτον μπορεί να συνιστά προσβολή των προαναφερθέντων δικαιωμάτων (απόφαση της 17ης Οκτωβρίου 2013, Schwarz, C-291/12, EU:C:2013:670, σκέψη 25).

71 Εν προκειμένω, το άρθρο 3, παράγραφος 5, του κανονισμού 2019/1157 ορίζει ότι το υψηλής ασφαλείας μέσο αποθήκευσης το οποίο υποχρεωτικώς ενσωματώνεται στα δελτία ταυτότητας που εκδίδουν τα κράτη μέλη για τους υπηκόους τους πρέπει να περιέχει βιομετρικά δεδομένα, ήτοι εικόνα προσώπου και δύο δακτυλικά αποτυπώματα σε διαλειτουργικούς ψηφιακούς μορφοτύπους.

72 Τέτοια δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα καθιστούν δυνατή την ακριβή ταυτοποίηση των υποκειμένων των δεδομένων και είναι ιδιαιτέρως ευαίσθητα λόγω των σημαντικών κινδύνων που ενέχει η χρήση τους για τις θεμελιώδεις ελευθερίες και τα θεμελιώδη δικαιώματα, όπως προκύπτει ειδικότερα από την αιτιολογική σκέψη 51 του ΓΚΠΔ, ο οποίος έχει εφαρμογή στα επίμαχα δεδομένα, όπως υπενθυμίζεται στην αιτιολογική σκέψη 40 του κανονισμού 2019/1157.

73 Κατά συνέπεια, η προβλεπόμενη στο άρθρο 3, παράγραφος 5, του κανονισμού 2019/1157 υποχρέωση ενσωμάτωσης δύο δακτυλικών αποτυπωμάτων στο μέσο αποθήκευσης των δελτίων ταυτότητας συνιστά περιορισμό τόσο του δικαιώματος στον σεβασμό της ιδιωτικής ζωής όσο και του δικαιώματος στην προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, τα οποία κατοχυρώνονται στα άρθρα 7 και 8 του Χάρτη αντιστοίχως.

74 Επιπλέον, η υποχρέωση αυτή συνεπάγεται την προηγούμενη διενέργεια δύο διαδοχικών, διεπόμενων από το άρθρο 10 του κανονισμού 2019/1157, πράξεων επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, ήτοι της λήψης των δακτυλικών αποτυπωμάτων από το υποκείμενο των δεδομένων και εν συνεχεία της προσωρινής αποθήκευσής τους με σκοπό την εξατομίκευση των δελτίων ταυτότητας. Οι ως άνω πράξεις συνιστούν επίσης περιορισμούς των δικαιωμάτων που κατοχυρώνονται στα άρθρα 7 και 8 του Χάρτη.

2. Επί της δικαιολόγησης του περιορισμού

75 Κατά πάγια νομολογία, το δικαίωμα στον σεβασμό της ιδιωτικής ζωής και το δικαίωμα στην προστασία των δεδομένων προσωρινού χαρακτήρα, τα οποία κατοχυρώνονται στα άρθρα 7 και 8 του Χάρτη αντιστοίχως, δεν αποτελούν απόλυτα προνόμια, αλλά πρέπει να λαμβάνονται υπόψη σε σχέση με τη λειτουργία που επιτελούν στο κοινωνικό σύνολο (πρβλ., επίσης, απόφαση της 20ής Σεπτεμβρίου 2022, SpaceNet και Telekom Deutschland, C-793/19 και C-794/19, EU:C:2022:702, σκέψη 63).

76 Μπορούν επομένως να υπόκεινται σε περιορισμούς, υπό την προϋπόθεση ότι, σύμφωνα με το άρθρο 52, παράγραφος 1, πρώτη περίοδος, του Χάρτη, οι περιορισμοί αυτοί προβλέπονται από τον νόμο και σέβονται το βασικό περιεχόμενο των εν λόγω δικαιωμάτων. Εξάλλου, στη δεύτερη περίοδο της ίδιας παραγράφου ορίζεται ότι, τηρουμένης της αρχής της αναλογικότητας, περιορισμοί επιτρέπεται να επιβάλλονται μόνον εφόσον είναι αναγκαίοι και ανταποκρίνονται πραγματικά σε σκοπούς γενικού συμφέροντος τους οποίους αναγνωρίζει η Ένωση ή στην ανάγκη

προστασίας των δικαιωμάτων και ελευθεριών των τρίτων. Το άρθρο 8, παράγραφος 2, του Χάρτη, από την πλευρά του, καθιστά σαφές ότι η επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα πρέπει να γίνεται, μεταξύ άλλων, «για καθορισμένους σκοπούς και με βάση τη συγκατάθεση του ενδιαφερομένου ή για άλλους θεμιτούς λόγους που προβλέπονται από τον νόμο».

α) Επί της τήρησης της αρχής της νομιμότητας

77 Όσον αφορά την απαίτηση του άρθρου 52, παράγραφος 1, πρώτη περίοδος, του Χάρτη, κατά την οποία κάθε περιορισμός στην άσκηση των θεμελιωδών δικαιωμάτων πρέπει να προβλέπεται από τον νόμο, η απαίτηση αυτή συνεπάγεται ότι η πράξη που επιτρέπει την επέμβαση στα θεμελιώδη δικαιώματα πρέπει να καθορίζει η ίδια την έκταση του περιορισμού της άσκησης του αντίστοιχου δικαιώματος, με τη διπλή διευκρίνιση, αφενός, ότι η ως άνω απαίτηση δεν αποκλείει το ενδεχόμενο να τίθεται ο επίμαχος περιορισμός με αρκούντως ευρεία διατύπωση ώστε να μπορεί να προσαρμόζεται σε διαφορετικές περιπτώσεις καθώς και στις μεταβολές των καταστάσεων και, αφετέρου, ότι το Δικαστήριο δύναται, εφόσον παρίσταται ανάγκη, να προσδιορίσει μέσω ερμηνείας την έκταση που έχει συγκεκριμένα ο περιορισμός, με γνώμονα τόσο το ίδιο το γράμμα της οικείας ενωσιακής ρυθμίσεως όσο και την όλη οικονομία της και τους σκοπούς τους οποίους επιδιώκει, όπως έχουν ερμηνευθεί υπό το πρίσμα των θεμελιωδών δικαιωμάτων που κατοχυρώνονται στον Χάρτη (απόφαση της 21ης Ιουνίου 2022, Ligue des droits humains, C-817/19, EU:C:2022:491, σκέψη 114 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

78 Εν προκειμένω, οι περιορισμοί στην άσκηση των κατοχυρωμένων στα άρθρα 7 και 8 του Χάρτη, οι οποίοι απορρέουν από την υποχρέωση ενσωμάτωσης δύο ολόκληρων δακτυλικών αποτυπωμάτων στο μέσο αποθήκευσης των δελτίων ταυτότητας που εκδίδουν τα κράτη μέλη, καθώς και οι προϋποθέσεις εφαρμογής και η έκταση των περιορισμών αυτών ορίζονται με σαφήνεια και ακρίβεια στο άρθρο 3, παράγραφος 5, και στο άρθρο 10, παράγραφοι 1 και 3, του κανονισμού 2019/1157, τα οποία θεσπίστηκαν από τον νομοθέτη της Ένωσης κατ' εφαρμογήν της συνήθους νομοθετικής διαδικασίας και των οποίων τα αποτελέσματα θα διατηρηθούν σε ισχύ με την παρούσα απόφαση.

79 Κατά συνέπεια, οι περιορισμοί αυτοί στην άσκηση των θεμελιωδών δικαιωμάτων που κατοχυρώνονται στα άρθρα 7 και 8 του Χάρτη συνάδουν με την αρχή της νομιμότητας όπως εκφράζεται στο άρθρο 52, παράγραφος 1, πρώτη περίοδος, του Χάρτη.

β) Επί του σεβασμού του βασικού περιεχομένου των θεμελιωδών δικαιωμάτων που κατοχυρώνονται στα άρθρα 7 και 8 του Χάρτη

80 Διαπιστώνεται ότι οι πληροφορίες που παρέχονται με τα δακτυλικά αποτυπώματα δεν αρκούν για να συγκροτηθεί μια εικόνα της ιδιωτικής και οικογενειακής ζωής των υποκειμένων των δεδομένων.

81 Υπό τις συνθήκες αυτές, ο περιορισμός τον οποίο ενέχει η προβλεπόμενη στο άρθρο 3, παράγραφος 5, του κανονισμού 2019/1157 υποχρέωση ενσωμάτωσης δύο δακτυλικών αποτυπωμάτων στο μέσο αποθήκευσης των δελτίων ταυτότητας που εκδίδονται από τα κράτη μέλη δεν θίγει το βασικό περιεχόμενο των θεμελιωδών δικαιωμάτων που κατοχυρώνονται στα άρθρα 7 και 8 του Χάρτη (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 21ης Ιουνίου 2022, Ligue des droits humains, C-817/19, EU:C:2022:491, σκέψη 120).

γ) Επί της τήρησης της αρχής της αναλογικότητας

82 Όπως προκύπτει από το άρθρο 52, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος, του Χάρτη, για να συνάδουν με την αρχή της αναλογικότητας, οι περιορισμοί οι οποίοι επιβάλλονται στην άσκηση των θεμελιωδών δικαιωμάτων που κατοχυρώνονται στον Χάρτη πρέπει να είναι αναγκαίοι και να ανταποκρίνονται πραγματικά σε σκοπούς γενικού συμφέροντος τους οποίους αναγνωρίζει η Ένωση ή στην ανάγκη προστασίας των δικαιωμάτων και ελευθεριών των τρίτων.

83 Ειδικότερα, οι εξαιρέσεις από την προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και οι περιορισμοί της δεν πρέπει να υπερβαίνουν τα όρια του απολύτως αναγκαίου, εξυπακουομένου ότι, εφόσον υφίσταται δυνατότητα επιλογής μεταξύ περισσότερων κατάλληλων μέτρων για την επίτευξη των επιδιωκόμενων θεμιτών σκοπών, πρέπει να επιλέγεται το λιγότερο επαχθές. Επιπλέον, δεν νοείται θεμιτή επιδίωξη σκοπού γενικού συμφέροντος χωρίς να ληφθεί υπόψη το γεγονός ότι πρέπει να επιτευχθεί συμβιβασμός του σκοπού με τα θιγόμενα από το επίμαχο μέτρο θεμελιώδη δικαιώματα μέσω ισόρροπης στάθμισης μεταξύ, αφενός, του σκοπού γενικού συμφέροντος και, αφετέρου, των εν λόγω δικαιωμάτων, προκειμένου να διασφαλιστεί ότι οι δυσχέρειες τις οποίες προκαλεί το μέτρο δεν είναι υπέρμετρες σε σχέση με τους επιδιωκόμενους στόχους. Επομένως, κατά την εκτίμηση της δυνατότητας δικαιολόγησης ενός περιορισμού των δικαιωμάτων που κατοχυρώνονται στα άρθρα 7 και 8 του Χάρτη πρέπει να λαμβάνεται υπόψη η σοβαρότητα της επέμβασης την οποία συνεπάγεται ο περιορισμός και να ελέγχεται αν η σημασία του σκοπού γενικού συμφέροντος που επιδιώκεται με τον περιορισμό τελεί σε συνάρτηση με τη σοβαρότητα αυτή (απόφαση της 22ας Νοεμβρίου 2022, Luxembourg Business Registers, C-37/20 και C-601/20, EU:C:2022:912, σκέψη 64).

84 Κατά συνέπεια, προκειμένου να κριθεί αν, εν προκειμένω, συνάδουν με την αρχή της αναλογικότητας οι επεμβάσεις στα δικαιώματα των άρθρων 7 και 8 του Χάρτη οι οποίες απορρέουν από την προβλεπόμενη στο άρθρο 3, παράγραφος 5, του κανονισμού 2019/1157 υποχρέωση ενσωμάτωσης δύο δακτυλικών αποτυπωμάτων στο μέσο αποθήκευσης των δελτίων ταυτότητας, πρέπει να εξεταστεί, πρώτον, αν το μέτρο αυτό επιδιώκει έναν ή περισσότερους σκοπούς γενικού συμφέροντος που αναγνωρίζονται από την Ένωση και αν είναι πράγματι κατάλληλο για την υλοποίησή τους, δεύτερον, αν οι επακόλουθες επεμβάσεις περιορίζονται στο απολύτως αναγκαίο, υπό την έννοια ότι οι επιδιωκόμενοι σκοποί δεν θα μπορούσαν ευλόγως να επιτευχθούν εξίσου αποτελεσματικά με άλλα μέσα τα οποία θίγουν σε μικρότερο βαθμό τα θεμελιώδη δικαιώματα των υποκειμένων των δεδομένων και, τρίτον, αν οι επεμβάσεις αυτές δεν είναι δυσανάλογες σε σχέση με τους σκοπούς, όπερ σημαίνει ότι οι σκοποί πρέπει να σταθμιστούν με τη σοβαρότητα των επεμβάσεων (πρβλ. αποφάσεις της 22ας Νοεμβρίου 2022, Luxembourg Business Registers, C-37/20 και C-601/20, EU:C:2022:912, σκέψη 66, και της 8ης Δεκεμβρίου 2022, Orde van Vlaamse Balies κ.λπ., C-694/20, EU:C:2022:963, σκέψη 42).

1) Ως προς την επιδίωξη ενός ή περισσότερων σκοπών γενικού συμφέροντος τους οποίους αναγνωρίζει η Ένωση και ως προς την καταλληλότητα του μέτρου να συμβάλει στην επίτευξή τους

i) Ως προς το αν οι σκοποί που επιδιώκονται με το επίμαχο μέτρο είναι γενικού συμφέροντος

85 Αντικείμενο του κανονισμού 2019/1157 είναι, σύμφωνα με το άρθρο του 1, η ενίσχυση των προτύπων ασφαλείας που ισχύουν, μεταξύ άλλων, για τα δελτία ταυτότητας τα οποία εκδίδουν τα κράτη μέλη για τους υπηκόους τους κατά την άσκηση του δικαιώματός τους στην ελεύθερη κυκλοφορία.

86 Ειδικότερα και όπως προκύπτει από τις αιτιολογικές σκέψεις 4, 5, 17 έως 20 και 32 του κανονισμού 2019/1157, η ενσωμάτωση των βιομετρικών δεδομένων, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται δύο ολόκληρα δακτυλικά αποτυπώματα, στο μέσο αποθήκευσης των δελτίων ταυτότητας αποσκοπεί στη διασφάλιση της γνησιότητας του κάθε δελτίου ταυτότητας και στην αξιόπιστη ταυτοποίηση του κατόχου του, ενώ συμβάλλει παράλληλα, όπως επισημαίνεται στις αιτιολογικές σκέψεις 23 και 33 καθώς και στο άρθρο 3, παράγραφος 5, του κανονισμού αυτού, στη διαλειτουργικότητα των συστημάτων επαλήθευσης των εγγράφων ταυτότητας, προκειμένου να μειωθεί ο κίνδυνος πλαστογράφησης και απάτης σχετικά με τα έγγραφα.

87 Το Δικαστήριο έχει ήδη αποφανθεί, σε σχέση με την έκδοση διαβατηρίων (πρβλ. απόφαση της 17ης Οκτωβρίου 2013, Schwarz, C-291/12, EU:C:2013:670, σκέψεις 36 έως 38), καθώς και με την κατάρτιση αρχείου ταυτοποίησης των υπηκόων τρίτων χωρών (πρβλ. απόφαση της 3ης Οκτωβρίου 2019, A κ.λπ., C-70/18, EU:C:2019:823, σκέψη 46 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία), ότι η καταπολέμηση της απάτης σχετικά με τα έγγραφα, η οποία περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων, την καταπολέμηση της πλαστογράφησης δελτίων ταυτότητας και της κλοπής ταυτότητας, συνιστά σκοπό γενικού συμφέροντος αναγνωριζόμενο από την Ένωση.

88 Όσον αφορά τον σκοπό της διαλειτουργικότητας των συστημάτων επαλήθευσης των εγγράφων ταυτότητας, πρόκειται επίσης για σκοπό γενικού συμφέροντος, δεδομένου ότι, όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 17 του κανονισμού 2019/1157, συμβάλλει στη διευκόλυνση της άσκησης, από τους πολίτες της Ένωσης, του δικαιώματος που τους αναγνωρίζει το άρθρο 20 ΣΛΕΕ να κυκλοφορούν και να διαμένουν ελεύθερα στο έδαφος των κρατών μελών.

ii) Ως προς το αν το επίμαχο μέτρο ανταποκρίνεται πραγματικά στους επιδιωκόμενους σκοπούς γενικού συμφέροντος

89 Εν προκειμένω, η ενσωμάτωση δύο ολόκληρων δακτυλικών αποτυπωμάτων στο μέσο αποθήκευσης των δελτίων ταυτότητας συνιστά πρόσφορο μέτρο για την επίτευξη των σκοπών γενικού συμφέροντος της καταπολέμησης της πλαστογράφησης δελτίων ταυτότητας και του εγκλήματος της κλοπής ταυτότητας αλλά και της διασφάλισης της διαλειτουργικότητας των συστημάτων επαλήθευσης, τους οποίους επικαλείται ο νομοθέτης της Ένωσης για να δικαιολογήσει το μέτρο αυτό.

90 Τούτο διότι, κατ' αρχάς, η ενσωμάτωση βιομετρικών δεδομένων, όπως τα δακτυλικά αποτυπώματα, στα δελτία ταυτότητας μπορεί όντως να δυσχεράνει την πλαστογράφησή τους, ιδίως από τη στιγμή που τα δεδομένα αυτά πρέπει να αποθηκεύονται σύμφωνα με συγκεκριμένες και απόρρητες τεχνικές προδιαγραφές, όπως προκύπτει από το άρθρο 3, παράγραφος 5, σε συνδυασμό με το άρθρο 14, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 2019/1157.

91 Εν συνεχεία, η ενσωμάτωση τέτοιων βιομετρικών δεδομένων συνιστά μέσο που καθιστά δυνατή, σύμφωνα με τα όσα διαλαμβάνονται στο άρθρο 11, παράγραφος 6, και στις αιτιολογικές σκέψεις 18 και 19 του κανονισμού 2019/1157, την αξιόπιστη επαλήθευση της γνησιότητας του δελτίου ταυτότητας και της ταυτότητας του κατόχου του και, ως εκ τούτου, τη μείωση του κινδύνου απάτης.

92 Τέλος, η επιλογή του νομοθέτη της Ένωσης να προβλέψει την ενσωμάτωση ολόκληρων δακτυλικών αποτυπωμάτων παρίσταται επίσης πρόσφορη για την επίτευξη του σκοπού της διαλειτουργικότητας των συστημάτων επαλήθευσης των δελτίων ταυτότητας, δεδομένου ότι η χρήση ολόκληρων δακτυλικών αποτυπωμάτων εξασφαλίζει τη συμβατότητα με το σύνολο των

αυτοματοποιημένων συστημάτων αναγνώρισης των δακτυλικών αποτυπωμάτων που χρησιμοποιούνται από τα κράτη μέλη, έστω και αν τα συστήματα αυτά δεν στηρίζονται κατ' ανάγκην στον ίδιο μηχανισμό ταυτοποίησης.

93 Το αιτούν δικαστήριο παρατηρεί ακόμη ότι το άρθρο 3, παράγραφος 7, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 2019/1157 επιτρέπει στα κράτη μέλη να προβλέπουν, όσον αφορά τη λήψη δακτυλικών αποτυπωμάτων, εξαίρεση, μεταξύ άλλων, για τα παιδιά κάτω των δώδεκα ετών ενώ το δεύτερο εδάφιο του ίδιου άρθρου επιβάλλει μάλιστα στα κράτη μέλη να εξαιρούν τα παιδιά ηλικίας κάτω των έξι ετών από την υποχρέωση αυτή.

94 Είναι αληθές ότι μια νομοθετική ρύθμιση είναι ικανή να διασφαλίσει την υλοποίηση του προβαλλόμενου σκοπού μόνον εφόσον τα μέτρα τα οποία προβλέπει εξυπηρετούν πράγματι την επίτευξή του και εφαρμόζονται κατά τρόπο συνεπή και συστηματικό (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 5ης Δεκεμβρίου 2023, Nordic Info, C-128/22, EU:C:2023:951, σκέψη 84 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

95 Ο κανονισμός 2019/1157 πληροί όμως την ως άνω απαίτηση παρότι προβλέπει εξαιρέσεις από την υποχρέωση λήψης δακτυλικών αποτυπωμάτων υπέρ των παιδιών, δεδομένου ότι, όπως καθίσταται σαφές στην αιτιολογική του σκέψη 26, σκοπός των εξαιρέσεων αυτών είναι να ληφθεί υπόψη το υπέρτερο συμφέρον του παιδιού.

96 Το ίδιο ισχύει όσον αφορά τον κανόνα του άρθρου 5 του κανονισμού 2019/1157, κατά τον οποίο τα δελτία ταυτότητας που δεν πληρούν τις απαιτήσεις του άρθρου 3 του εν λόγω κανονισμού παραμένουν έγκυρα μέχρι τη λήξη τους ή το αργότερο έως τις 3 Αυγούστου 2031. Πράγματι, ο νομοθέτης της Ένωσης μπορούσε να θεωρήσει ότι μια τέτοια μεταβατική περίοδος ήταν κατάλληλη ώστε να μην επιβαρυνθούν τα κράτη μέλη με την έκδοση δελτίων ταυτότητας για όλους τους ενδιαφερομένους σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα, χωρίς ωστόσο να υπονομεύεται η μακροπρόθεσμη αποτελεσματικότητα των μέτρων που προβλέπει ο κανονισμός 2019/1157.

97 Όσον αφορά το γεγονός ότι ορισμένα κράτη μέλη προβλέπουν στη νομοθεσία τους ότι τα εκδιδόμενα δελτία ταυτότητας παραμένουν έγκυρα παρά τον ελαττωματικό χαρακτήρα του ηλεκτρονικού μέσου αποθήκευσης, αρκεί η διαπίστωση ότι τέτοιες νομοθετικές ρυθμίσεις συνάδουν με τον κανονισμό 2019/1157 μόνον εφόσον δεν έχει παρέλθει η προαναφερθείσα μεταβατική περίοδος.

2) Ως προς το αν το επίμαχο μέτρο είναι αναγκαίο για την υλοποίηση των επιδιωκόμενων σκοπών γενικού συμφέροντος

98 Όσον αφορά, πρώτον, την κατ' αρχήν ενσωμάτωση δακτυλικών αποτυπωμάτων στο μέσο αποθήκευσης των δελτίων ταυτότητας, πρέπει να επισημανθεί ότι τα δακτυλικά αποτυπώματα αποτελούν αξιόπιστα και αποτελεσματικά μέσα για την ασφαλή εξακρίβωση της ταυτότητας των υποκειμένων των δεδομένων και ότι η διαδικασία που χρησιμοποιείται για τη λήψη τους είναι απλή στην εφαρμογή της.

99 Ειδικότερα, όπως παρατήρησε η γενική εισαγγελέας στο σημείο 90 των προτάσεών της, η ενσωμάτωση απλώς και μόνον μιας εικόνας προσώπου θα αποτελούσε λιγότερο αποτελεσματικό μέσο ταυτοποίησης απ' ό,τι η ενσωμάτωση, πέραν της εικόνας αυτής, και δύο δακτυλικών

αποτυπωμάτων, δεδομένου ότι η γήρανση, ο τρόπος ζωής, μια ασθένεια ή μια αισθητική ή πλαστική χειρουργική επέμβαση μπορούν να αλλοιώσουν τα ανατομικά χαρακτηριστικά του προσώπου.

100 Είναι αληθές ότι η εκτίμηση επιπτώσεων η οποία διενεργήθηκε από την Επιτροπή και συνόδευε την πρόταση κανονισμού που αποτέλεσε τη βάση για την έκδοση του κανονισμού 2019/1157 ανέφερε ότι ήταν προτιμητέα η επιλογή να μην καταστεί υποχρεωτική η ενσωμάτωση δύο δακτυλικών αποτυπωμάτων στο μέσο αποθήκευσης των δελτίων ταυτότητας.

101 Εντούτοις, πέραν του ότι η ίδια η Επιτροπή, στη νομοθετική της πρόταση, δεν επέλεξε εν τέλει τη συγκεκριμένη εναλλακτική, διαπιστώνεται ότι, μολονότι το σημείο 14 της διοργανικής συμφωνίας προβλέπει ότι, κατά την εξέταση των νομοθετικών προτάσεων της Επιτροπής, το Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο οφείλουν να λαμβάνουν πλήρως υπόψη τις εκτιμήσεις επιπτώσεων τις οποίες διενεργεί η Επιτροπή, στο σημείο 12 διαλαμβάνεται ότι οι εκτιμήσεις επιπτώσεων «είναι ένα εργαλείο που βοηθά τα τρία θεσμικά όργανα να λάβουν εμπεριστατωμένες αποφάσεις και δεν υποκαθιστούν τις πολιτικές αποφάσεις στο πλαίσιο της δημοκρατικής διαδικασίας λήψης αποφάσεων». Κατά συνέπεια, το Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο οφείλουν μεν να λαμβάνουν υπόψη τις εκτιμήσεις επιπτώσεων τις οποίες διενεργεί η Επιτροπή, πλην όμως δεν δεσμεύονται από το περιεχόμενό τους, ιδίως όσον αφορά τις αξιολογήσεις που περιλαμβάνονται σε αυτές (πρβλ. απόφαση της 21ης Ιουνίου 2018, Πολωνία κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, C-5/16, EU:C:2018:483, σκέψη 159 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

102 Ως εκ τούτου, το γεγονός και μόνον ότι ο νομοθέτης της Ένωσης προέκρινε ένα διαφορετικό και, ενδεχομένως, επαχθέστερο μέτρο από το συνιστώμενο με την εκτίμηση επιπτώσεων δεν αρκεί για να αποδειχθεί ότι ο νομοθέτης υπερέβη τα όρια αυτού που ήταν αναγκαίο για την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού (πρβλ. απόφαση της 4ης Μαΐου 2016, Pillbox 38, C-477/14, EU:C:2016:324, σκέψη 65).

103 Εν προκειμένω, με την εκτίμηση επιπτώσεων την οποία διενήργησε η Επιτροπή διαπιστώθηκε ότι η επιλογή να καταστεί υποχρεωτική η ενσωμάτωση δακτυλικών αποτυπωμάτων στο μέσο αποθήκευσης των δελτίων ταυτότητας ήταν η πλέον αποτελεσματική για την επίτευξη του ειδικού σκοπού της καταπολέμησης της πλαστογράφησης δελτίων ταυτότητας και της βελτίωσης των διαδικασιών επαλήθευσης της γνησιότητας των εγγράφων. Υπό τις συνθήκες αυτές, η ύπαρξη της επιλογής να μην καταστεί υποχρεωτική η ενσωμάτωση δακτυλικών αποτυπωμάτων δεν μπορεί, εν πάση περιπτώσει, να θέσει εν αμφιβόλω ότι το μέτρο το οποίο προέκρινε ο νομοθέτης της Ένωσης ήταν αναγκαίο, κατά την έννοια της νομολογίας που υπενθυμίστηκε στη σκέψη 84 της παρούσας αποφάσεως.

104 Όσον αφορά, δεύτερον, την ενσωμάτωση δύο ολόκληρων δακτυλικών αποτυπωμάτων, και όχι απλώς ορισμένων χαρακτηριστικών τους σημείων, των λεγόμενων «λεπτομερειών» [minutiae], αφενός, όπως επισήμανε η γενική εισαγγελέας στο σημείο 93 των προτάσεών της, οι λεπτομέρειες αυτές δεν παρέχουν τις ίδιες εγγυήσεις με ένα ολόκληρο δακτυλικό αποτύπωμα. Αφετέρου, η ενσωμάτωση ολόκληρου του δακτυλικού αποτυπώματος είναι αναγκαία για τη διαλειτουργικότητα των συστημάτων επαλήθευσης των εγγράφων ταυτότητας, η οποία αποτελεί έναν από τους βασικούς επιδιωκόμενους σκοπούς. Πράγματι, όπως προκύπτει από το σημείο 47 της γνωμοδοτήσεως 7/2018 και όπως υπογραμμίζεται επίσης από το αιτούν δικαστήριο, τα κράτη μέλη χρησιμοποιούν διαφορετικές τεχνολογίες ταυτοποίησης των δακτυλικών αποτυπωμάτων, οπότε, αν ενσωματώνονταν στο μέσο αποθήκευσης του δελτίου ταυτότητας

ορισμένα μόνον χαρακτηριστικά του δακτυλικού αποτυπώματος, θα διακυβευόταν η υλοποίηση του επιδιωκόμενου με τον κανονισμό 2019/1157 σκοπού της διαλειτουργικότητας των συστημάτων επαλήθευσης των εγγράφων ταυτοποίησης.

105 Από τις ανωτέρω σκέψεις συνάγεται το συμπέρασμα ότι οι περιορισμοί των κατοχυρωμένων στα άρθρα 7 και 8 του Χάρτη θεμελιωδών δικαιωμάτων, οι οποίοι απορρέουν από την υποχρέωση ενσωμάτωσης δύο ολόκληρων δακτυλικών αποτυπωμάτων στο μέσο αποθήκευσης, φαίνονται να μην υπερβαίνουν τα όρια του απολύτως αναγκαίου.

3) Ως προς την ύπαρξη στάθμισης μεταξύ, αφενός, της σοβαρότητας της επέμβασης στα θιγόμενα θεμελιώδη δικαιώματα και, αφετέρου, των σκοπών που επιδιώκονται με το μέτρο

i) Επί της σοβαρότητας της επέμβασης την οποία συνεπάγεται ο περιορισμός της άσκησης των δικαιωμάτων που κατοχυρώνονται στα άρθρα 7 και 8 του Χάρτη

106 Όταν κρίνεται η σοβαρότητα της επέμβασης την οποία συνεπάγεται ο περιορισμός των δικαιωμάτων που κατοχυρώνονται στα άρθρα 7 και 8 του Χάρτη, πρέπει να λαμβάνονται υπόψη η φύση των οικείων δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, και δη ο ενδεχομένως ευαίσθητος χαρακτήρας τους, καθώς και το είδος και οι συγκεκριμένες λεπτομέρειες της επεξεργασίας των δεδομένων, ιδίως δε ο αριθμός των προσώπων που έχουν πρόσβαση στα δεδομένα και οι τρόποι πρόσβασης σε αυτά. Πρέπει επίσης να λαμβάνεται υπόψη η ύπαρξη τυχόν μέτρων για την πρόληψη του κινδύνου καταχρηστικής επεξεργασίας.

107 Εν προκειμένω, ο περιορισμός τον οποίο επιφέρει ο κανονισμός 2019/1157 στην άσκηση των δικαιωμάτων που κατοχυρώνονται στα άρθρα 7 και 8 του Χάρτη ασφαλώς και μπορεί να αφορά μεγάλο αριθμό προσώπων, δεδομένου ότι ο αριθμός αυτός υπολογίστηκε από την Επιτροπή, με την εκτίμηση επιπτώσεων, σε 370 εκατομμύρια κατοίκους από τον τότε συνολικό πληθυσμό της Ένωσης, ο οποίος ανερχόταν σε 440 εκατομμύρια. Τα δακτυλικά αποτυπώματα, ως βιομετρικά δεδομένα, είναι εξ ορισμού ιδιαιτέρως ευαίσθητα και, ως εκ τούτου, απολαύουν ειδικής προστασίας κατά το δίκαιο της Ένωσης, όπως προκύπτει ειδικότερα από την αιτιολογική σκέψη 51 του ΓΚΠΔ.

108 Εντούτοις, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι η λήψη και η αποθήκευση δύο ολόκληρων δακτυλικών αποτυπωμάτων επιτρέπονται από τον κανονισμό 2019/1157 μόνον ενόψει της ενσωμάτωσης των δακτυλικών αποτυπωμάτων στο μέσο αποθήκευσης των δελτίων ταυτότητας.

109 Επιπλέον, από το άρθρο 3, παράγραφος 5, σε συνδυασμό με το άρθρο 10, παράγραφος 3, του κανονισμού αυτού, προκύπτει ότι, μετά την ενσωμάτωσή τους και την παράδοση του δελτίου ταυτότητας στο υποκείμενο των δεδομένων, τα δακτυλικά αποτυπώματα που έχουν ληφθεί διατηρούνται μόνο στο μέσο αποθήκευσης του δελτίου, του οποίου κάτοχος είναι, κατ' αρχήν, το υποκείμενο των δεδομένων.

110 Τέλος, ο κανονισμός 2019/1157 προβλέπει ένα σύνολο εγγυήσεων που αποσκοπούν στον περιορισμό του κινδύνου να συλλεγούν ή να χρησιμοποιηθούν, επ' ευκαιρία της εφαρμογής του, δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα για σκοπούς διαφορετικούς από εκείνους των οποίων την επίτευξη επιδιώκει, τούτο δε όχι μόνον όσον αφορά τις πράξεις επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα τις οποίες ο κανονισμός αυτός καθιστά υποχρεωτικές, αλλά και σε σχέση με τις βασικές επεξεργασίες που ενδέχεται να αφορούν τα δακτυλικά αποτυπώματα τα οποία είναι ενσωματωμένα στο μέσο αποθήκευσης των δελτίων ταυτότητας.

111 Στο πνεύμα αυτό, όσον αφορά, πρώτον, τη συλλογή δεδομένων, το άρθρο 10, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 2019/1157 ορίζει ότι τα βιομετρικά αναγνωριστικά στοιχεία συλλέγονται «μόνον από ειδικευμένο και δεόντως εξουσιοδοτημένο προσωπικό» που οφείλει να εφαρμόζει «κατάλληλες και αποτελεσματικές διαδικασίες συλλογής βιομετρικών αναγνωριστικών στοιχείων», οι οποίες πρέπει να συνάδουν με τα δικαιώματα και τις αρχές που κατοχυρώνονται στον Χάρτη, στην ΕΣΔΑ και στη Σύμβαση των Ηνωμένων Εθνών για τα Δικαιώματα του Παιδιού. Εξάλλου, όπως προεκτέθηκε στη σκέψη 93 της παρούσας αποφάσεως, το άρθρο 3, παράγραφος 7, του κανονισμού αυτού περιέχει ειδικούς κανόνες για τα παιδιά ηλικίας κάτω των δώδεκα ετών (πρώτο και δεύτερο εδάφιο) καθώς και για τα πρόσωπα από τα οποία η λήψη δακτυλικών αποτυπωμάτων είναι αδύνατη (τρίτο εδάφιο), με συνέπεια να «απαλλάσσονται από την υποχρέωση παροχής» τους.

112 Όσον αφορά, δεύτερον, την αποθήκευση των δεδομένων, αφενός, ο κανονισμός 2019/1157 υποχρεώνει τα κράτη μέλη να αποθηκεύουν, ως βιομετρικά δεδομένα, μια εικόνα προσώπου και δύο δακτυλικά αποτυπώματα. Όπως όμως διευκρινίζεται ρητώς στην αιτιολογική του σκέψη 21, ο κανονισμός αυτός δεν παρέχει «νομική βάση για τη δημιουργία ή τη διατήρηση βάσεων δεδομένων σε εθνικό επίπεδο για την αποθήκευση βιομετρικών δεδομένων στα κράτη μέλη, ζήτημα που εμπίπτει στο εθνικό δίκαιο το οποίο πρέπει να συμμορφώνεται με το δίκαιο της Ένωσης σχετικά με την προστασία των δεδομένων» ούτε παρέχει «νομική βάση για τη δημιουργία ή τη διατήρηση κεντρικής βάσης δεδομένων σε επίπεδο Ένωσης». Αφετέρου, το άρθρο 10, παράγραφος 3, του κανονισμού 2019/1157 προβλέπει ότι «τα βιομετρικά αναγνωριστικά στοιχεία […] φυλάσσονται […] μόνον έως την ημερομηνία παραλαβής του εγγράφου και, σε κάθε περίπτωση, όχι για περίοδο μεγαλύτερη από 90 ημέρες από την ημερομηνία έκδοσής του» και προσθέτει ότι, «[μ]ετά την παρέλευση της περιόδου αυτής, τα εν λόγω βιομετρικά αναγνωριστικά στοιχεία διαγράφονται αμέσως ή καταστρέφονται».

113 Εκ των ανωτέρω συνάγεται ειδικότερα ότι το άρθρο 10, παράγραφος 3, του κανονισμού 2019/1157 δεν επιτρέπει στα κράτη μέλη να επεξεργάζονται τα βιομετρικά δεδομένα για σκοπούς διαφορετικούς από εκείνους που ορίζονται στον κανονισμό. Επιπλέον, η ίδια διάταξη απαγορεύει τυχόν κεντρική αποθήκευση δακτυλικών αποτυπωμάτων που βαίνει πέραν της προσωρινής αποθήκευσής τους με σκοπό την εξατομίκευση των δελτίων ταυτότητας.

114 Τέλος, το άρθρο 11, παράγραφος 6, του κανονισμού 2019/1157 κάνει λόγο για δυνατότητα του δεόντως εξουσιοδοτημένου προσωπικού των αρμόδιων εθνικών αρχών και των οργανισμών της Ένωσης να χρησιμοποιεί τα ενσωματωμένα στο ασφαλές μέσο αποθήκευσης βιομετρικά δεδομένα κατά τρόπο σύμφωνο με το δίκαιο της Ένωσης και με το εθνικό δίκαιο.

115 Το μεν στοιχείο α′ της διατάξεως αυτής επιτρέπει τη χρήση των βιομετρικών δεδομένων που είναι ενσωματωμένα στο μέσο αποθήκευσης των δελτίων ταυτότητας και των εγγράφων διαμονής αποκλειστικώς και μόνον προς εξακρίβωση της γνησιότητας του εκάστοτε δελτίου ταυτότητας ή εγγράφου διαμονής.

116 Το δε στοιχείο β′ της ίδιας διατάξεως προβλέπει ότι τα βιομετρικά δεδομένα που είναι ενσωματωμένα στο μέσο αποθήκευσης των δελτίων ταυτότητας και των εγγράφων διαμονής μπορούν να χρησιμοποιηθούν για την εξακρίβωση της ταυτότητας του κατόχου «μέσω άμεσα διαθέσιμων συγκρίσιμων χαρακτηριστικών στις περιπτώσεις που είναι υποχρεωτική διά νόμου η επίδειξη δελτίου ταυτότητας ή εγγράφου διαμονής». Μια τέτοια επεξεργασία όμως, δεδομένου ότι μπορεί να παράσχει πρόσθετες πληροφορίες σχετικές με την ιδιωτική ζωή των υποκειμένων των δεδομένων, επιτρέπεται να πραγματοποιείται μόνο για σκοπούς που περιορίζονται αυστηρά

στην εξακρίβωση της ταυτότητας του ενδιαφερομένου και υπό προϋποθέσεις καθοριζόμενες επακριβώς από τον νόμο ο οποίος απαιτεί την επίδειξη του δελτίου ταυτότητας ή του εγγράφου διαμονής.

117 Όσον αφορά, τρίτον, την προσφυγή στα βιομετρικά δεδομένα που είναι ενσωματωμένα στο μέσο αποθήκευσης των δελτίων ταυτότητας, υπογραμμίζεται ότι η αιτιολογική σκέψη 19 του κανονισμού 2019/1157 θέτει σειρά προτεραιότητας στη χρήση των μέσων επαλήθευσης της γνησιότητας του εγγράφου και της ταυτότητας του κατόχου, επισημαίνοντας ότι τα κράτη μέλη οφείλουν να «επαληθεύουν πρωτίστως την εικόνα προσώπου» και, εφόσον είναι αναγκαίο για να επιβεβαιωθεί χωρίς αμφιβολία η γνησιότητα του εγγράφου και η ταυτότητα του κατόχου, «να επαληθεύουν τα δακτυλικά αποτυπώματα».

118 Όσον αφορά, τέταρτον, τον κίνδυνο πρόσβασης μη εξουσιοδοτημένων προσώπων στα αποθηκευμένα δεδομένα, το άρθρο 3, παράγραφοι 5 και 6, του κανονισμού 2019/1157 προβλέπει, προκειμένου να ελαχιστοποιηθεί ο κίνδυνος αυτός, ότι τα δακτυλικά αποτυπώματα ενσωματώνονται σε «μέσο αποθήκευσης υψηλής ασφάλειας», το οποίο έχει «διαθέτει επαρκή χωρητικότητα και ικανότητα προκειμένου να διασφαλίζεται η ακεραιότητα, η γνησιότητα και η εμπιστευτικότητα των δεδομένων». Περαιτέρω, το άρθρο 3, παράγραφος 10, του κανονισμού 2019/1157 ορίζει ότι, «[α]ν τα κράτη μέλη αποθηκεύουν στα δελτία ταυτότητας δεδομένα για ηλεκτρονικές υπηρεσίες όπως η ηλεκτρονική διακυβέρνηση και οι ηλεκτρονικές επιχειρηματικές δραστηριότητες, τα εν λόγω εθνικά δεδομένα πρέπει να είναι φυσικά ή λογικά διαχωρισμένα», μεταξύ άλλων, από τα δακτυλικά αποτυπώματα τα οποία συλλέγονται και αποθηκεύονται βάσει του ως άνω κανονισμού. Τέλος, από τις αιτιολογικές σκέψεις 41 και 42 καθώς και από το άρθρο 11, παράγραφος 4, του ίδιου κανονισμού προκύπτει ότι τα κράτη μέλη παραμένουν υπεύθυνα για την ορθή επεξεργασία των βιομετρικών δεδομένων, ακόμη και σε περίπτωση που συνεργάζονται με εξωτερικούς παρόχους υπηρεσιών.

ii) Ως προς τη σημασία των επιδιωκόμενων σκοπών

119 Όπως εκτέθηκε στη σκέψη 86 της παρούσας αποφάσεως, η ενσωμάτωση δύο δακτυλικών αποτυπωμάτων στο μέσο αποθήκευσης των δελτίων ταυτότητας αποσκοπεί στην καταπολέμηση της πλαστογράφησης των δελτίων ταυτότητας και της κλοπής ταυτότητας, καθώς και στη διασφάλιση της διαλειτουργικότητας των συστημάτων επαλήθευσης των εγγράφων ταυτοποίησης. Για τον λόγο αυτόν, μπορεί να συμβάλει στην προστασία της ιδιωτικής ζωής των υποκειμένων των δεδομένων καθώς και, γενικότερα, στην καταπολέμηση της εγκληματικότητας και της τρομοκρατίας.

120 Επιπλέον, ένα τέτοιο μέτρο εξυπηρετεί, αφενός, την ανάγκη κάθε πολίτη της Ένωσης να έχει στη διάθεσή του μέσα για να ταυτοποιείται με αξιοπιστία και, αφετέρου, την ανάγκη των κρατών μελών να έχουν τη βεβαιότητα ότι τα άτομα τα οποία επικαλούνται δικαιώματα αναγνωριζόμενα από το δίκαιο της Ένωσης είναι πράγματι δικαιούχοι τους. Κατ' αυτόν τον τρόπο συμβάλλει ειδικότερα στο να διευκολύνονται οι πολίτες της Ένωσης να ασκήσουν το δικαίωμά τους ελεύθερης κυκλοφορίας και διαμονής, το οποίο συνιστά επίσης θεμελιώδες δικαίωμα κατοχυρωμένο στο άρθρο 45 του Χάρτη. Επομένως, οι σκοποί τους οποίους επιδιώκει ο κανονισμός 2009/1157, μεταξύ άλλων και με την ενσωμάτωση δύο δακτυλικών αποτυπωμάτων στο μέσο αποθήκευσης των δελτίων ταυτότητας, έχουν ιδιαίτερη σημασία όχι μόνον για την Ένωση και τα κράτη μέλη, αλλά και για τους πολίτες της Ένωσης.

121 Εξάλλου, ο θεμιτός χαρακτήρας και η σημασία των σκοπών αυτών επ' ουδενί τίθενται εν αμφιβόλω από το γεγονός, το οποίο επικαλείται το αιτούν δικαστήριο, ότι στη γνωμοδότηση 7/2018, και συγκεκριμένα στις παραγράφους της 24 έως 26, αναφερόταν ότι μεταξύ των ετών 2013 και 2017 είχαν εντοπιστεί μόνον 38 870 πλαστά δελτία ταυτότητας και ότι ο αριθμός τους ήταν σε πτώση από μακρού χρόνου.

122 Πράγματι, ακόμη και αν γίνει δεκτό ότι ο αριθμός των πλαστών δελτίων ταυτότητας είναι χαμηλός, ο νομοθέτης της Ένωσης δεν ήταν υποχρεωμένος να περιμένει την αύξησή του προκειμένου να λάβει μέτρα για την πρόληψη του κινδύνου χρήσης πλαστών δελτίων, αλλά μπορούσε, μεριμνώντας για μια καλύτερη διαχείριση των κινδύνων, να προλάβει μια τέτοια εξέλιξη, εφόσον πληρούνταν οι λοιπές προϋποθέσεις όσον αφορά την τήρηση της αρχής της αναλογικότητας.

iii) Στάθμιση

123 Κατόπιν των προεκτεθέντων, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ο περιορισμός της άσκησης των κατοχυρωμένων στα άρθρα 7 και 8 του Χάρτη δικαιωμάτων, ο οποίος απορρέει από την ενσωμάτωση δύο ψηφιακών δακτυλικών αποτυπωμάτων στο μέσο αποθήκευσης των δελτίων ταυτότητας, δεν παρίσταται, λαμβανομένων υπόψη της φύσης των επίμαχων δεδομένων, του είδους και του τρόπου διενέργειας των πράξεων επεξεργασίας καθώς και των προβλεπόμενων προληπτικών μηχανισμών, δυσανάλογα σοβαρός σε σχέση με τη σημασία των διαφόρων σκοπών που επιδιώκονται με το μέτρο αυτό. Επομένως, πρέπει να γίνει δεκτό ότι ένα τέτοιο μέτρο στηρίζεται σε ισόρροπη στάθμιση μεταξύ, αφενός, των σκοπών αυτών και, αφετέρου, των θιγόμενων θεμελιωδών δικαιωμάτων.

124 Κατά συνέπεια, ο περιορισμός της άσκησης των δικαιωμάτων που κατοχυρώνονται στα άρθρα 7 και 8 του Χάρτη δεν αντιβαίνει την αρχή της αναλογικότητας, οπότε ο τρίτος λόγος δεν επιφέρει το ανίσχυρο του κανονισμού 2019/1157.

125 Από το σύνολο των ανωτέρω σκέψεων προκύπτει ότι ο κανονισμός 2019/1157 είναι ανίσχυρος μόνον κατά το μέρος που εκδόθηκε βάσει του άρθρου 21, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ.

IV. Επί της διατήρησης των αποτελεσμάτων του κανονισμού 2019/1157 σε ισχύ

126 Τα αποτελέσματα πράξεως που κηρύσσεται ανίσχυρη μπορούν να διατηρηθούν για λόγους ασφάλειας δικαίου, ιδίως σε περίπτωση που, αν τα αποτελέσματα της αποφάσεως αυτής επέρχονταν αμέσως, θα υπήρχαν σοβαρές αρνητικές συνέπειες για τους ενδιαφερομένους (πρβλ. απόφαση της 17ης Μαρτίου 2016, Κοινοβούλιο κατά Επιτροπής, C-477/14, EU:C:2016:183, σκέψη 67).

127 Εν προκειμένω, αν επέρχονταν αμέσως τα αποτελέσματα της κήρυξης του κανονισμού 2019/1157 ως ανίσχυρου, θα ήταν πιθανόν να υπάρχουν σοβαρές αρνητικές συνέπειες για μεγάλο αριθμό πολιτών της Ένωσης, και πιο συγκεκριμένα για την ασφάλειά τους εντός του χώρου ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης.

128 Υπό τις συνθήκες αυτές, τα αποτελέσματα του κανονισμού 2019/1157 πρέπει να διατηρηθούν μέχρις ότου τεθεί σε ισχύ εντός εύλογου χρονικού διαστήματος, το οποίο δεν θα πρέπει να υπερβεί τη διετία από την 1η Ιανουαρίου του έτους που έπεται της ημερομηνίας έκδοσης της παρούσας αποφάσεως, νέος κανονισμός ο οποίος θα στηρίζεται στο άρθρο 77, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ και θα αντικαταστήσει τον κανονισμό 2019/1157.

V. Επί των δικαστικών εξόδων

129 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τμήμα μείζονος συνθέσεως) αποφαίνεται:

1) Ο κανονισμός (ΕΕ) 2019/1157 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 20ής Ιουνίου 2019, για την ενίσχυση της ασφάλειας των δελτίων ταυτότητας των πολιτών της Ένωσης και των εγγράφων διαμονής που εκδίδονται για πολίτες της Ένωσης και τα μέλη των οικογενειών τους που ασκούν το δικαίωμα ελεύθερης κυκλοφορίας, είναι ανίσχυρος.

2) Τα αποτελέσματα του κανονισμού 2019/1157 διατηρούνται μέχρις ότου τεθεί σε ισχύ εντός εύλογου χρονικού διαστήματος, το οποίο δεν θα πρέπει να υπερβεί τη διετία από την 1η Ιανουαρίου του έτους που έπεται της ημερομηνίας έκδοσης της παρούσας αποφάσεως, νέος κανονισμός ο οποίος θα στηρίζεται στο άρθρο 77, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ και θα αντικαταστήσει τον κανονισμό 2019/1157.

(υπογραφές)